

Конгрес
Українських
Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 16–23 липня 2015 року № 29–30 (608–609)

У СКВЕРІ НЕБЕСНОЇ СОТНІ З'ЯВИЛОСЯ ОБЛИЧЧЯ СЕРГІЯ НІГОЯНА

Португальський стріт-артіст Алешандре Фарту (VHILS) зробив на стіні будинку, що виходить на Сквер Небесної Сотні, зображення Сергія Нігояна. Митець використовує унікальну техніку вирізьблення та роботи з різними шарами матеріалів. У Києві Алешандре Фарту спочатку наніс шари бетону та штукатурки на стіну, а потім, коли вони висохли, почав збивати частинки, щоб врешті вийшло зображення героя Небесної Сотні.

Ідея зробити у Сквері мурал з'явилась у представників ГО «Місто Сад» ще декілька місяців тому. Засновниця Скверу Небесної Сотні Євгенія Кулеба звернулась до арт-куратора Олега Соснова, який спеціалізується на стріт-арті, щоб той порадив достойного художника. Вибір пав на Алешандре Фарту, якому активісти написали листа. Той погодився зробити роботу безкоштовно. VHILS самостійно обрав ескіз роботи, та протягом двох днів створив зображення Сергія Нігояна.

Переліт та проживання митцю оплатило Міністерство закордонних справ Португальської республіки. А гроші на обладнання та витратні матеріали активісти збирали самостійно. Так, вони запропонували учням Новопечерської школи зробити благодійний ярмарок. Усі гроші від реалізації товарів на ньому пішли на покриття витрат. Крім того, частину коштів внесла громада Скверу Небесної Сотні, юридична компанія Trusted Advisors та меценати.

Центральним елементом композиції є саме очі Нігояна. На думку Алешандре Фарту, вони є «очами всієї Небесної Сотні», які дивляться на сквер, утворений на території, де мала розпочатись незаконна забудова.

ПОЗИЦІЯ

СПРОБА ЗНИЩЕННЯ НАРОДОВЛАДДЯ В УКРАЇНІ

Заява Конгресу Українських Націоналістів щодо законопроекту про місцеві вибори

Законотворча парламентська епопея останнього часу свідчить про неспроможність парламенту реалізувати основну конституційну норму української демократії: основним джерелом влади в Україні є народ!

Особливо чітко це продемонстровано у схваленому в першому читанні законопроекті про місцеві вибори в Україні.

Узагальнена характеристика цього «антинародного витвору» доводить, що такий законопроект є посяганням на конституційні права громадян та розписано в деталях процедурою спотворення їхнього волевиявлення. Виборча система, запропонована у законопроекті, посилює владу кількох великих партій і повністю унеможливлює доступ до місцевих рад справжніх народних лідерів, які є основними у відстоюванні інтересів громадян.

Прохідний бар'єр, який піднято з трьох до п'яти відсотків, обраховується від загальної кількості виборців, що взяли участь у голосуванні в межах всієї адміністративно-територіальної одиниці – області, міста, району! Навіть при умові, що виборці підтримають своїми голосами відомого їм кандидата, віддаючи йому більшість на певному окрузі, – він може не набути статусу їх представника, якщо партія на всій території не подолає 5-відсотковий бар'єр!

Прийняття такої норми – пряма можливість маніпулювати голосами виборців і проводити до місцевих органів самоврядування лише тих, хто «прикупив» собі лояльність обмеженої кількості парламентських політичних проектів. Це намагання узурпувати всю вертикаль влади двома-п'ятьма партіями без ідеологій та повне знищення можливості доступу до місцевих рад будь-яких альтернативних політичних організацій!

Проект закону передбачає ряд можливостей для маніпуляцій – і виборцем, і результатами його волевиявлення:

– партійна організація матиме право висування кандидата тільки свого рівня;

– формування виборчих комісій парламентськими партіями та тими, кому «пощастило» під час жеребкування;

– нарізання меж округів та дільниць тими ж вже відомими комісіями;

– висування не більше двох кандидатів партіями відповідного рівня;

– розподіл бонусних мандатів між партіями, що набрали 5 відсотків, та ігнорування реальної волі виборців;

– риторика тексту закону унеможливлює його сприйняття і розуміння пересічним виборцем.

Виходячи з вищесказаного, а також того, що в Україні взято курс на децентралізацію влади, яка безпосередньо вплине на формування, діяльність та повсюдність місцевого самоврядування,

Конгрес Українських Націоналістів заявляє:

Законопроект про місцеві вибори у тому варіанті, який готується до голосування у Парламенті, не може бути підтриманий справжніми народними обранцями, оскільки знищує волю українського народу і закріплює авторитарний, диктаторський режим правлячої партійної верхівки, мало того, законодавчо закріплює можливості фальсифікацій та маніпулятивних технологій.

Вважаємо за необхідне підготувати та обговорити на громадських слуханнях новий закон зі справжнім посиленням ролі виборців та громад, відкритими партійними списками та зрозумілими повноваженнями тих, кого народ обирає.

Не припустимим є застосування тиску, адміністративних важелів, політичної торгівлі, а також авторитарного посадового впливу на депутатів для прийняття антинародних законів.

Формування влади – виняткова безпосереднє право українського народу. Його ігнорування – злочин проти Нації та її Держави!

Президія Головного Проводу
Конгресу Українських Націоналістів

ГЕРОЯМ – СЛАВА!

Конотоп-2015

У суботу, 11 липня, в місті Конотопі та сусідніх селах Шаповалівка і Соснівка, де відбувались військові баталії знаменитої Конотопської битви у далекому 1659 році, пройшли заходи громадскості з нагоди відзначення чергової річниці славної перемоги українського козацтва над московськими загарбниками. Окрім місцевих активістів з Конотопщини на свято козацької перемоги прибули численні делегації з Сумщини, Чернігівщини, Київщини та інших земель України, серед них і делегації військовиків, славних нащадків героїчних прадідів, котрі сьогодні продовжують переможні традиції своїх предків вже у сучасній війні проти московських загарбників на території Донбасу!

До складу численної делегації зі столиці під проводом заступника Голови Конгресу Українських Націоналістів Євгена Лупакова ввійшли представники Спілки офіцерів України, «Просвіти», «Соловецького Братства», курсанти ліцею імені І.Богуна, а також активісти політичних партій КУНу, НРУ та Української партії.

Цьогоріч в заходах, присвячених перемозі української звитяги, взяла участь крім керівництва Конотопщини та Сумщини й представницька делегація кримсько-татарського народу на чолі з депутатом Верховної Ради Рефатом Чубаровим. Адже кувати славну перемогу над спільним ворогом козацтву під проводом славного гетьмана Івана Виговського допомогла наряду з представниками воїнства з країн Східної Європи численна кіннота саме кримських татар! Історія спільних перемог допомагає нашим народам і сьогодні долати важкі проблеми сучасності.

З нагоди чергової річниці в самому Конотопі було урочисто відкрито пам'ятний знак, присвячений витримaній мужній 70-денній облозі московськими багаточисельно переважаючими силами захисниками Конотопської фортеці під керівництвом полковника Григорія Гуляниці. Євген Лупаков у виступі наголосив про необхідність збереження й широкого поширення пам'яті про цю славну перемогу українського війська над окупантами України серед підростаючого покоління для виховання справжнього патріотизму та готовності захищати незалежність нашої держави від спроб новітніх московських окупантів, що нав'язують нам так званий «руский мір». Інші виступаючі не тільки нагадали про події переможної для України битви, але й прив'язали до давніх подій драматичну війну з новітніми московськими загарбниками та їх посібниками на Донеччині й побажали нашим військовим такої ж славної перемоги, яку отримали в далекому вже 1659 році їх предки під Конотопом.

Після відвідин та вшанування героїв Шаповалівки та Конотопа по шляху до Києва столична делегація завітала до Батурина, оглянула відновлені за часів президентства Ющенка гетьманську резиденцію та Батуринську фортецю та вшанувала пам'ять її героїчних захисників.

Георгій ЛУК'ЯНЧУК

КОРУПЦІЇ – БІЙ!

ХАБАРНИКІВ ЗАТРИМАЛИ... В ГЕНПРОКУРАТУРІ

У керівництві ГПУ НЕОБХІДНА кадрова чистка та об'єктивне розслідування

Давид Сакварелідзе – перший заступник Генпрокурора і Василь Грицак, голова СБУ посягнули на корупцію у Генеральній прокуратурі, "недоторканне" відомство, яке відіграє ключову роль у системі правосуддя в Україні. І в "кришуванні" високопоставленої мафії та корупції також, на жаль, відіграє ключову роль. З моєї точки зору, є ще кілька "вперше":

1. Вперше затримані діючі високопоставлені керівники Генпрокуратури – заступник голови слідчого управління Генпрокуратури Володимир Шапакін і заступник прокурора Київської області Олександр Корнієць – БЕЗ ПОПЕРЕДЖЕННЯ ГЕНЕРАЛЬНОГО ПРОКУРОРА! Тому що замгенпрокурора Davit Sakvarelidze не вважав за необхідне погоджувати свої законні дії зі своїм начальником.

2. Вперше високопоставленого чиновника ГПУ заарештували без санкції суду – тому що скоєний злочин вимагав негайного реагування. (Це важливий захід обережності – торік Головна військова прокуратура порушила справу проти прокурора Київської області – відразу після оголошення підозри прокурор втік і оголошений у розшук).

3. Вперше діючий керівний працівник Генпрокуратури був затриманий при отриманні хабара в 3 мільйони гривень, і вперше при затриманні співробітників ГПУ вилучено майже 500 тисяч доларів і ціла партія діамантів.

4. Вперше заступник Генерального прокурора затримав на хабарі на гарячому прокурорів, яких призначав особисто Генеральний прокурор Віктор Шокін. Таким чином вперше корпоративна змова прокурорів і кругова порука були абсолютно несподівано зруйновані.

5. Вперше Президент України, дізнавшись, що у відомстві його ставленика Шокіна виявилися наближені корупціонери, підтримав ЗАКОННЕ рішення. Вперше Петро Порошенко підтримав антикорупційне розслідування всередині своєї команди, в ключовий правоохоронний структурі.

6. Вперше СБУ і Генпрокуратура діяли спільно, щоб викрити корупціонерів в ГПУ. Вперше СБУ і ГПУ за півтора року після революції затримали на хабарі високопоставлених співробітників чинної влади, які відіграють найважливішу роль у корупційній схемі на вищому рівні.

7. Вперше керівники держави миттєво і рішуче підтримали дії слідчої групи. Повну підтримку отримали і демонстративні дії Служби безпеки, і слідчих Сакварелідзе.

8. Вперше спецпідрозділ "Альфа" нейтралізував охорону ГПУ та здійснив затримання високопоставленого співробітника ГПУ прямо на робочому місці.

9. Вперше перший заступник генпрокурора ГПУ Гузир, дізнавшись про затримання свого підлеглого, спробував перешкодити роботі слідчої групи і знищити документи слідчого. І слідчий не злякався начальства і здійснив усі необхідні слідчі дії.

10. Вперше знайшовся громадянин-заявник – цілком забезпечений бізнесмен, який, одержавши вимогу про хабар від високопоставленого керівника ГПУ, не став "вирішувати питання", а звернувся все одно в правоохоронні органи і співпрацюючи зі слідством допоміг взяти високопоставлених прокурорів на гарячому.

ВИСНОВКИ:

1. Якщо справа банди прокурорів-хабарників дійде до суду, то це змінить всю систему взаємовідносин у Генеральній прокуратурі. Каста "недоторканних" стане відчувати небезпеку.

2. СБУ і ГПУ зробили перший крок, щоб перетворитися з головних корупційних відомств у відомства, що виконують свої обов'язки по боротьбі з корупцією. Зміни в керівництві СБУ і ГПУ дали дуже конкретний і очевидний результат.

3. У керівництві ГПУ необхідна кадрова чистка та об'єктивне розслідування. На час слідства необхідно усунути від виконання обов'язків першого заступника генпрокурора Гузиря, який перешкоджав роботі слідчої групи і виконував обов'язки Генпрокурора, начальника слідчого управління ГПУ Юрія Грищенка, керівництво прокуратури Київської області.

4. Парламент і президент повинні вирішити – чи можна ще зберігати на посаді Генпрокурора Шокіна, підлеглі якого заплямували себе такою справою? Можливо, Україні потрібен новий Генпрокурор, вільний від таких сумнівних зв'язків. За дії своїх підлеглих повинні відповідати їх безпосередні керівники.

5. Тепер подивимося, чи дійде справа до суду, чи зможуть відкрутитися від арешту на час слідства прокурори-хабарники, і чи буде цей випадок винятком із правил або, можливо, новою позитивною тенденцією.

6. І так, якщо цей кейс дійде до суду, це реальна боротьба з корупцією, і до революції це було абсолютно неможливо. Два роки після Майдану, страшна війна, гуркочуть танки і гармати, тисячі загиблих, мільйон біженців, країна збирає на армію по 5 гривень, на форму, на зброю, на все, пенсії старим по 50 доларів, наші старі на демонстрації ходити не можуть, а в цей час заступник начальника Головного слідчого управління Генпрокуратури Володимир Шапакин – ключова посада! – збирає за рахунок хабарів пакети діамантів і сотні тисяч баксів денної виручки прямо в своєму в робочому кабінеті. Розумієте, ви тут щось про Батьківщину говорите, а у чувака, якого поставили відповідати за розслідування злочинів у всій країні, трохи інший план

...Які ще потрібні слова, щоб показати повну недієздатність і небезпеку керівництва системи правосуддя в Україні? Як гадаєте, Шапакіна призначили, бо він був відомий як чесний професіонал, щоб він проводив розслідування? Він так нахабно поводився, бо ніхто з його безпосередніх начальників ні про що не знав і не був у курсі? Як гадаєте, Шапакин усе брав собі, або з кимось ділився – і по горизонталі і по вертикалі? Як думаєте, якщо суд знову відпустить Шапакіна і Корнійця під заставу, чи залишаться вони під домашнім арештом або втечуть?

Ні Віктор Шокін, який призначив Шапакіна, ні Володимир Гузир, який намагався його захищати, не можуть продовжувати виконання обов'язків на період слідства. У ГПУ є перший заступник Давид Сакварелідзе, який курирує це розслідування. Досвід створення патрульної поліції і досвід реформ у всьому світі показує одне – старе, з копійчаними зарплатами, заросле всіма корисними "зв'язками" і "дахами" чиновництво – це головна загроза національній безпеці. Це головне гальмо будь-яких реформ. І єдина справжня реформа – це вигнати всю цю шушваль, яка з такими як Володимир Шапакін і його подільник із прокуратури Київської області Олександр Корнієць "вирішувала питання". Хтось ще думає, що в Кадрової комісії з обрання спеціального прокурора для Національного антикорупційного бюро треба включати 4-х представників Генпрокуратури, як це вирішили народні депутати? Нам необхідна така реформа і такий кадровий конкурс, після якого Davit Sakvarelidze організовує СЕЛФІ з прокурором. Все інше без довіри і поваги вже не працює.

Юрій БУТУСОВ,
Цензор.НЕТ

P.S. Цю статтю Юрій Бутусов написав відразу після затримання хабарників-прокурорів. Попри все, дуже хотілося вірити, що ось, нарешті, буде покладено край круговій поруці принаймні в Генпрокуратурі. Адже і там появився острівок чесних прокурорів. Так, Давід Сакварелідзе високо оцінив роботу керівника слідчої групи 26-річного Віталія Опанасенка, який взяв на себе відповідальність за постанову слідчого і непохитно захищав її від тиску вищих чинів.

Схоже, Генпрокуратура сподівається що і далі виконуватиме роль інквізитора чесних людей. Ну, а правосуддя, в особі Печерського суду, вчергове познущалося над українцями. Так, корупціонерів, які нас грабували, відпущено під «смішну» заставу в 3,2 млн гривень. Виїхати в країни для них дрібниця, враховуючи, що, крім нерухомості на мільйони доларів, у них ще є «зелені».

А 14-го липня у Генпрокуратурі розпочалася справжня контрреволюція під керівництвом В.Пшонки. В Апеляційному суді він вимагав визнати недійсними результати обшуку в кабінетах В. Шапакіна і О.Корнійця, натомість добивався рішення суду на проведення обшуку в кабінетах Д.Сакварелідзе та заступника генпрокурора В.Касько. Можемо лише припустити які, заздалегіть заготовлені корупціонерами компромати будуть знайдені під час обшуку. Але молода, не корумпована команда Генпрокуратури переконана: корупцію в Україні буде знищено.

ОФІЦІЙНО

ЗАЯВА-ЗВЕРНЕННЯ

Конгресу Українських Націоналістів щодо подій у Мукачевому 11 липня 2015 року

Президенту України –
Верховному Головнокомандувачу
Збройними силами України
Порошенку П.О.;
Прем'єр-міністру України
Яценюку А.П.;
Голові Верховної Ради України
Гройсману В.Б.;
Народним депутатам України

Події 11 липня 2015 р. на Закарпатті у місті Мукачеве черговий раз засвідчили, що, на жаль, нинішня українська влада, прикриваючись агресією в Криму та війною на Сході України, виявилася нездатною організувати системну роботу щодо запобігання та протидії корупції, припинення діяльності і притягнення до кримінальної відповідальності бандитських угрупувань, які досі безперешкодно діють в Україні.

Через півтора року після Революції Гідності державний організм і надалі затиснутий гідрою корупції. Зокрема, Крим, Донбас, Закарпаття, Харківщина, Запоріжжя, Криворізький край та райони нелегального видобутку бурштину – залишаються найбільш криміналізованими регіонами України, де корумповані влада та правоохоронні органи сцементувалися з організованою злочинністю. Більше того, частина новопризначених високопосадовців «гармонійно» влилася в організовані злочинні угрупування та очолила корупційні контрабандні схеми в регіонах.

Розстріл патріотів в м. Мукачеве – яскраво продемонстрував, що бандити та міліцейські чини залишаються «сіамськими близнюками». Ватажки і учасники бандформувань на Закарпатті, їхні прислужники у владі давно відомі Міністерству Внутрішніх Справ під керівництвом Арсена Авакова, але до цього часу жоден з них не притягнутий до відповідальності.

Патріотичні сили Закарпаття вже 24 роки незалежності ведуть нерівну боротьбу із організованими злочинними угрупуваннями краю. Злочинці добре озброєні і щедро фінансовані олігархами завдяки доходам з контрабанди та рекету місцевого бізнесу.

Не викликає сумніву, що події у м. Мукачеве – добре спланована та реалізована спецслужбами Росії, а також їхніми кумоприслужниками в Україні провокація, спрямована проти українських патріотів і націлена на посилення дестабілізації в державі. Тому нас дивують заяви Президента та Міністра Внутрішніх Справ Арсена Авакова, які без проведення слідства та рішення суду вже визначили винних у мукачівській провокації.

Враховуючи викладене, вимагаємо:

1. Вжити термінових заходів щодо законодавчого врегулювання діяльності добровольчих батальйонів, а саме, Верховній Раді України в найкоротший термін ухвалити Закон України «Про добровольчі військові формування», проект якого давно внесений на розгляд.

2. Розпочати системну непримиренну боротьбу проти корупції, організованої злочинності та її очільників, які пробралися у найвищі ешелони влади.

3. Доручити Заступнику Генерального прокурора України Давіду Сакварелідзе та першому заступникові Міністра Внутрішніх Справ Катерині Згуладзе-Глуксман створити спільну слідчо-оперативну групу ГПУ та МВС України та СБУ для об'єктивного розслідування подій у Мукачевому, протиправної діяльності організованих злочинних груп Медведчука-Ланьо на Закарпатті та корумпованих, продажних правоохоронців і суддів, притягнувши винних до кримінальної відповідальності, поклавши край владі криміналітету в регіоні.

4. Створити спеціальну слідчу комісію Верховної Ради України щодо розслідування подій у Мукачевому з залученням до її діяльності представників громадськості, ДУК та інших добровольчих батальйонів.

5. Задіяти спецпідрозділи Національної гвардії та СБУ для розззброєння та ліквідації бандитських угрупувань на Закарпатті, які сформовані кримінальними авторитетами.

6. Негайно звільнити керівництво МВС України та УМВС у Закарпатській області і місті Мукачеве.

7. Виявити та притягнути до кримінальної відповідальності всіх «кришувальників» бандитів в МВС, СБУ, Прокуратурі, владних структурах.

Спроба влади вирішити ситуацію щодо патріотів України – бійців резервного батальйону ДУК – виключно силовими методами розглядатиметься нами як зневаження ідеалів Майдану Гідності та зрада України.

Степан БРАЦЮНЬ,
Голова Конгресу Українських Націоналістів

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Парфенюк Василь	(067) 294-85-84
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(050) 540-16-81, (097) 235-60-20
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ВАКХАНАЛІЯ

ПРИГОДИ "РУСКОГО МІРА" В ІСПАНІЇ

Сергій БОРЩЕВСЬКИЙ,
експерт Центру дослідження Росії

Отже, як полюбляв казати перший і останній президент СРСР Михайло Горбачов, "процесс пішов". Власне, ще не пішов, але напрямок руху вже задано. І зробили це іспанські слідчі прокуратури по боротьбі з корупцією Хуан Каррау та Хосе Грінда, які представили доповідь на 488 сторінках і внесли пропозицію про притягнення до кримінальної відповідальності 27 осіб, яким інкримінуються різні протиправні дії й належність до російської мафії.

Новина "вибухнула" в іспанській пресі ще першого червня. Йдеться про членів двох злочинних угруповань – Тамбовського (зародилося на рубежі 80–90-х років минулого століття у тодішньому Ленінграді, а назву дістало за місцем походження своїх ватажків) та Малишевського (за прізвищем його лідера) – котрі, як зазначено в доповіді, зі своїх домівок на іспанському узбережжі контролювали злочинну діяльність, у тому числі убивства в Росії, а згодом накопичували кошти в Іспанії.

Тоді ж таки агенція ЕФЕ назвала "перших осіб" Тамбовського угруповання. Це такі собі Геннадій Петров та його "права рука" Леонід Христофоров. А впливова газета "Ель Мундо" наголосила: "Ці двоє – Геннадій Петров та Олександр Малишев – належать до найвпливовіших кримінальних ватажків у світі. Обидва мали високий рівень впливу та контролю в Росії. Не лише політичного, але й у правоохоронних органах та у військовій сфері. Вони підтримували контакти й мали вплив серед міністрів, суддів і військових високого рангу (генералів та полковників). Найбільше вони проникли в систему судочинства."

Варто зазначити, що з 27 осіб, проти яких висунуто звинувачення, лише п'ятеро є громадянами Іспанії, котрі, за даними слідства, сприяли російським мафіозі у відмиванні "брудних" грошей, одержаних унаслідок злочинної діяльності на батьківщині. Серед сфер такої діяльності автори доповіді називають убивства, торгівлю зброєю та наркотиками, контрабанду тощо. Одержані злочинним шляхом кошти легалізувалися за допомогою різних інвестиційних проектів, зокрема, купівлі нерухомості.

Відомо, що спрямовані на протидію російській мафії поліцейські акції та пов'язані з ними судові процеси для Іспанії не новина. Так само, як і специфічні російські терміни на кшталт "прєступноє сообщество", "крімінальний авторітєт", "вор в законє", що вже ввійшли в обіг на Піренеях: вони транскрибуються латиною, а тоді тлумачаться судовиками та журналістами широкому загалу для кращого розуміння реалій сучасної Росії. Досить згадати операцію "Тройка" 2008 року, одним із фігурантів якої був той-таки Геннадій Петров, заарештований, але в 2012 році відпущений під заставу, що дало йому змогу втекти від іспанського правосуддя. Або не менш знамениту операцію "Клотильда" 2013 року й подальший судовий процес над тринадцятьма особами – росіянами та іспанцями – спільними зусиллями яких містечко на 5300 мешканців перетворилося на злочинне кубло, де відмивалися гроші, що мали різне, але незмінно кримінальне походження.

Іспанські правоохоронці стверджують, що їхня країна – єдина, яка системно бореться з російською мафією, і це правда. І все ж є одна ознака, що істотно відрізняє доповідь Хуана Каррау та Хосе Грінди від аналогічних документів минулих літ. Цього разу, крім одіозного депутата-мільйонера, члена вищої ради партії "Єдина Росія" Владислава Резника, в домі якого на острові Мальорка іспанська поліція вже проводила обшук у 2008 році в рамках операції "Тройка", в доповіді згадуються кілька постатей сучасного російського істеблішменту, тісно пов'язаних із президентом Путіним.

Олександр Бастрикін, колишній заступник генерального прокурора, а нині голова Слідчого комітету Росії, генерал-полковник юстиції. Свого часу Бастрикін був старостою тієї самої групи на юридичному факультеті Ленінградського університету, де навчався Путін. Їхня дружба триває досі, і саме президент Росії просував Бастрикіна на згадані посади.

Віктор Зубков, у 1991–1993 рр. заступник голови комітету із зовнішніх зв'язків мерії Санкт-Петербурга. Головою цього комітету тоді, як відомо, був Путін, на пропозицію якого Зубков у 2007 році стає головою уряду РФ і до 8 травня 2008 "гріє" це місце для Путіна, котрий тоді зробив рокировку з Дмитром Медведєвим й очолив уряд. Вірний Зубков тоді ж таки призначається заступником голови уряду, а згодом головою ради директорів "Газпрому".

Віктор Іванов, колишній товариш Путіна по службі в Ленінградському КГБ, згодом заступник керівника Адміністрації Президента РФ (2000–2004), помічник Президента РФ (2004–2008), а нині директор Федеральної служби контролю за обігом наркотиків, член Ради Безпеки РФ.

Дмитро Козак, також випускник юридичного факультету ЛДУ, згодом заступник начальника та начальник юридичного управління Ленінградського міськвиконкому, голова юридичного комітету мерії Санкт-Петербурга. Від часу сходження Путіна на владний Олімп рухався в його фарватері: перший заступник керівника, згодом керівник апарату уряду РФ; заступник, перший заступник, керівника аппарату Адміністрації Президента РФ. В 2004–2007 рр. Козак був повноважним представником Президента у Південному федеральному окрузі, нині курирує в уряді Росії питання, пов'язані з анексованим Кримом.

Відтак російський президент не може не розуміти, що снаряди падають дедалі ближче.

Знаючи непоступливість іспанської Феміди, схильної діяти за законом, а не за поняттями, можна передбачити, що розгляд справи, до якої буде прикуто увагу не лише іспанських, а й провідних світових ЗМІ, може стати дошкульним ударом по російській владі та особисто по Путіну. І хоча означені особи недосяжні для тамтешнього правосуддя, саме згадування їхніх імен під час імовірного процесу багато важить. Поза сумнівом, це цілком нова ситуація. І байдуже, чим вона викликана: збігом обставин, коли слідчі дії завершилися практично синхронно з поглибленням кризи у відносинах між Росією та цивілізованим світом, чи добре прорахованим ходом.

Важливо інше. Пересічний законослухняний іспанець може не знати, де на мапі знаходиться Україна, може мати невиразне уявлення про анексію Криму та війну на Донбасі, але він стежитиме за перебігом процесу, і Росія в його уяві надовго закарбується як країна, верхівка якої нехтує закон. І це стосується не лише іспанців.

За цих обставин, громадська думка навіть прихильних до Росії країн краще сприйматиме українську точку зору в нашому протистоянні. Завдання української дипломатії та українських громад за кордоном максимально використати цю ситуацію.

ВТРАТА

ПОПРОЩАЛИСЯ ІЗ ЗЕНОВІЄМ БАГРІЄМ

У перший день липня відійшов у вічність Зеновій Багрій (підполковник «Крук»), відомий громадський і політичний діяч, член Конгресу Українських Націоналістів, член-засновник ВО «Тризуб» імені Степана Бандери та ДУК «Правий Сектор», подвижник, дієвий український націоналіст, який все своє життя віддав служінню Батьківщині.

З підполковником Зеновієм, людиною надзвичайно шляхетної вдачі, 3 липня 2015 року прощалася Україна. Прощалися побратими з ВО «Тризуб» імені Степана Бандери», побратими з Конгресу Українських Націоналістів, з ДУК «Правий Сектор», воїни з батальйону «Айдар», прощалися земляки з вірним сином України у його родинному селищі Станків Стрийського району, що на Львівщині.

Все життя друга «Крука» – це постійна боротьба за ідеї українства, української державності. Через його вишкільні табори пройшли сотні і тисячі юнаків та дівчат, які покликали себе до боротьби за честь нації, свободу і незалежність, і сьогодні боронять Українську Державу на Сході. Лише останні роки у зв'язку з недугами друг «Крук» був змушений відійти від активної організаційної діяльності.

«Я не буду промовляти спи спокійно, друже Зіновію», – сказав на прощанні капелан отець Юрій, – знаю, що він і там, у небесному війську, з Небесною сотнею не буде у спокої допоки земля українська не буде звільнена і омита від татарської потопи…»

Конгрес Українських Націоналістів глибоко сумує з приводу важкої втрати і висловлює щирі співчуття рідним та близьким, друзям і побратимам друга Зіновія.

Вічная пам'ять і слава українському лицареві.

Роман ДІДУСЬ,
заступник Голови Конгресу
Українських Націоналістів

Від редакції. З глибоким сумом сприйняли працівники редакції тижневика «Нація і Держава» звістку про смерть українського націоналіста Зеновія Багрія. Націоналізм друга Багрія проявлявся у його вчинках як чинний патріотизм, іншими словами, його активна громадсько-політична діяльність цілком відповідала ідеалам, які він сповідував. Бо не лише «правильні» трибунні слова визначають сутність людини, а її внутрішня готовність на ділі довести, що Україна для неї – понад усе. Переконання та ідеали випробовуються і в непримиренній боротьбі, і в рутинній щоденній праці в ім'я нації і держави. Саме такі принципи були провідними в житті і діяльності Зеновія Багрія, який належить до тієї когорти українських подвижників, чим яких мають пам'ятати нащадки – сьогодні, завтра, завжди.

Ми висловлюємо щирі співчуття рідним, друзям і близьким покійного. Просимо Всевишнього, аби оселив його душу там, де праведні спочивають.

Марія БАЗЕЛЮК, Головний редактор
тижневика «Нація і Держава»

НАША МОЛОДЬ – НАЙКРАЩА

Випускниця, якій "зарубали" золоту медаль, склала ЗНО на 596 балів зі 600

Випускниця Коломийської школи Оля Мацюк, яка не отримала золоту медаль у школі через 8 балів з історії України, склала ЗНО з предмету на 198,5 бала з можливих 200.

Про це на своїй сторінці написала користувачка Facebook з Івано-Франківська Христина Томенчук, знайома з історією випускниці.

Вона також зазначила, що дівчина не лише набрала високий бал із історії України, а й з інших предметів також. Так, з української мови та літератури дівчина отримала 199,5 бала, а з іноземної – 198,5. Таким чином, загальний результат її тестів ЗНО склав 596 балів із 600 можливих.

"Прекрасно, що очільники Коломийської освіти, обласної освіти, Міносвіти України ще задовго до оприлюднення результатів переосмислили ситуацію і вручили Олі атестат з відзнакою. Справедливість торжествує, проте є над чим замислитись освітянам!", – додає Христина Томенчук.

Ситуацію прокоментував директор українського центру оцінювання якості освіти і Центру тестових технологій і моніторингу якості освіти Ігор Лікарчук.

За його словами, він дуже добре знайомий з цією історією та йому надзвичайно прикро за дії окремих педагогів і керівників цього закладу.

"Але, на жаль, відповідно до чинних нормативних документів, без згоди абітурієнта ми не можемо надавати інформації про її результати оцінювання. Хоч вони насправді є дуже хорошими. У найближчі кілька годин ми звернемося до Ольги з проханням дати такий дозвіл, і якщо його отримаємо, то обов'язково повідомимо його результати. Щиро зацікавлений в тому, щоб цей факт став відомим усій країні", – каже він.

Як відомо, на лінійці останнього дзвоника у Коломийській школі №1 випускник Марко Левандовський зняв свою золоту медаль і передав її своїй однокласниці Олі Мацюк. Далі взяв мікрофон та, звертаючись до дівчини, сказав, що вона несправедливо залишилася без медалі, хоча найбільше з усіх присутніх її заслуговує.

За словами Олі Мацюк, вся ця неприємна історія – наслідок неприязного ставлення до неї вчительки історії. Мовляв, ще в 10-му класі вчителька історії пригрозила, що не поставить хорошої оцінки тим, хто ходитиме на додаткові заняття до інших вчителів.

"Ми одразу звернулися до класного керівника. Але та запевнила нас, що все буде добре й то вона просто так говорить. А з вересня я і ще троє моїх однокласників пішли на репетиторство до іншої вчительки, ще четверо – до нашої. Починаючи з вересня, вона почала нас "валити". У всього класу були погані оцінки, крім тих чотирьох, які ходили до неї. До кінця року у всіх оцінки виправилися, а в мене й трьох моїх однокласників, які ходили до іншої вчительки, – ні", – розповіла випускниця.

За словами Олі, батьки учнів зверталися до директора, в міське та обласне управління освіти і навіть у Міністерство освіти і науки. В результаті до школи приїхала комісія з Івано-Франківська: з учнями не розмовляли, контрольної для перевірки знань не дали, а закінчилося все тим, що вчителька отримала догану.

"УП Життя"

 ХРОНІКИ

ОДИН ДЕНЬ ІЗ ЖИТТЯ ВОЛОНТЕРІВ:

дороги, зустрічі, роздуми, друзі, творчість

Сьогодні волонтери першими приходять на допомогу до військових і мирного населення, ризикуючи своїми життям і здоров'ям. Цих людей відрізняє небайдужість, організованість, принциповість, енергійність, готовність змінити світ на краще, простягнути руку допомоги іншому. Вони беруть участь практично у всіх проектах суспільного, культурного життя, благодійних і гуманітарних програмах. Авторитет волонтерів в Україні непохитний, а довірі до них позаздрив би будь-який депутат або чиновник. В Красноармійськ приїжджають різні волонтерські групи. З однією з них журналісти «Вчасно UA» провели весь день – насичений і емоційний.

ЗНАЙОМСТВО

Відразу відзначаєш, волонтерів позитивно зустрічають скрізь: на блокпостах, в госпіталі, дитячому притулку, на позиціях військових. Волонтерська група «Доброчинець» крайового братства апостола Андрія Первозванного Української Автокефальної Православної Церкви з Харкова на передовій вже рік. Практично кожен місяць привозять вони допомогу в зону АТО. Охоче долучаються до них і творчі люди. Цього разу в дорогу вирушили бард з Хмельницького Ігор Білий, відомі українські поети зі Львова Маріанна Кіяновська та Галина Крук. Перша зупинка – Львівський 66-й мобільний військовий госпіталь, який дислокується в Красноармійську. Починається розмова завжди з одних і тих же питань: куди вивантажити допомогу і що потрібно ще? Далі спілкування з медиками, пораненими, обов'язкова творча частина програми і без зволікання переміщення до наступного пункту зупинки – потрібно встигнути скрізь. Не упускаючи моменту, по дорозі ведемо діалог з активним волон-

тером «доброчинців» Ольгою Різниченко. Вона розповідає про свою групу, друзів на передовій, про небезпечні моменти під час поїздок, про життя і смерть, мир і війну.

«Великі проблеми виникають, тому що ми мало спілкуємося один з одним. Не намагаємося толерантно пояснити свою позицію. Люди дивляться телевізор і стають об'єктами маніпуляції. Людина не хоче працювати духовно, думати. Ми повинні спонукати її стати особистістю, приймати рішення самостійно. У зону АТО ми веземо не тільки речі і продукти, а й книги, пісні. Думаємо про культурний, освітній, творчий розвиток нації. Адже це сьогодні теж дуже важливо», – міркує наша попутниця

СІРА ЗОНА

Практично весь шлях в донецькому напрямку нас супроводжували постріли і вибухи, воронки, військова техніка, а ще напуття – не зупинятися в сірій зоні. На одній з таких небезпечних ділянок дороги, немов попередження, вщент спалений танк з вінком і квітами – сучасний пам'ятник гібридній війні, яка принесла смерть, біль,

втрату на українську землю. Всупереч попередженням ми зупиняємося зробити знімок – професія все-таки бере своє. Десь зовсім поруч розриваються снаряди. Попереду, за посадкою, стовпом іде чорний дим, на асфальті земля. Стрибаємо в машину і на великій швидкості рухаємося далі. За цю зупинку отримуємо «по шапці» від керівника волонтерської організації Вадима Приходченко. Він суворо вичитує нас і попереджає про чітке дотримання правил в його групі.

«РЕСПУБЛІКА «МІСТ»

Під'їжджаємо до знаменитої «Республіки Міст» – блокпост під Донецьком, знайомимося з її «місцевими жителями». Хлопці поводяться сором'язливо, постійно відбуваються жартами. Повз проїжджають машини, багато з яких зупиняються, ненадовго

приєднуються до творчого «десанту». За короткий час дізнаєшся історії випадкових знайомих, наприклад, Євдокії Степанівни Попович. Приємна, усміхнена жінка хвацько під'їхала до нас на своїй «ластівці». Степанівна (позивний відповідає батькові) служить медиком в догоспітальному медичному пункті батальйону «Закарпатська Січ». Родом вона з Івано-Франківська, працювала медиком, пішла на пенсію. У зону АТО приїжджала спочатку волонте-

ром, а потім пішла добровольцем. Тут Євдокія і медичний працівник, і психолог, і кухар, а для молоді ще й «мама». Зазначає, що на передовій складно, 4 години сну на добу тут розкіш, але до всього звикаєш. Бідкається жінка тільки на вищі чини, які зобов'язані забезпечувати армію.

«Проблеми нікуди не йдуть. Хлопці не отримують необхідні продукти харчування. Влітку немає овочів і фруктів, недостатньо глюкози, сиру, а їхніми сухпайками і тушонкою потрібно нагодувати депутатів Верховної Ради і Адміністрацію Президента. Спасибі говоримо тільки волонтерам», – з болем у голосі нарікає Степанівна.

Зустріч під мостом проходить результативно: подарунки передали, творчо підтри-

мали бойовий дух, поспілкувалися з чудовими людьми. Бард Ігор Білий не приховує емоцій: «Я обов'язково повернуся ще, хочу з'їздити до інших наших бійців ближче до лінії фронту. Я повинен сам все пережити, а потім вже писати. Інакше не виходить. Завжди запитую хлопців – співати далі чи вистачить? Ще жодного разу не зупиняли. Їм близькі мої пісні. Думаю, що всі, у кого болить душа за Україну, повинні бути тут, а не сидіти на дивані і бурчати про поганий уряд і низький рівень життя. Найгірше – це байдужість у людей».

На завершення звучать українські пісні в хоровому виконанні всіх присутніх. Нехай і без репетиції, але щиро і з любов'ю. Пригадується фільм «У бій ідуть одні старики», а й справді – «все минуще, а музика – вічна».

ДРУЗІ З 28-Ї І ГЕРОЇЧНИЙ УЛЮБЛЕНЕЦЬ РЕКС

Їдемо до «старих» друзів харків'ян – хлопців з 28-ї механізованої бригади. Боєць з Дніпропетровської області з позивним Кварцит дякує волонтерам: «До нас приїжджають одні й ті ж – з Одеси, Кіровограда, Харкова, Західної України. Допомагають всім без винятку: і їжею, і одягом. Завдяки волонтерам ми змогли пережити найскладніший час, коли в страшні морози перебували на позиції у вентиляційному стволі шахти «Трудовська». Тоді йшли активні бої, нас щільно поливали вогнем, так що всю зиму провели в тісному контакті з сепаратистами».

Кварцит підкреслює, що в армії головне згуртованість, розуміння, злагодженість, чітка взаємодія і, звичайно ж, хороше забезпечення. Зустрічає нас і німецька вівчарка Рекс, загальний улюбленець отримує від волонтерів в подарунок спеціально привезені для нього сардельки.

«Це героїчний пес, – розповідають нам волонтери, – він прибився до 28-ї бригади взимку, коли ті тримали оборону на території шахти. Рекс попереджає про постріли, дає зрозуміти – звідки стріляють. Стрибає на бійців у разі небезпеки, намагається повалити людину своєю вагою і таким чином захистити».

Собака пережила дві контузії і осколкові поранення. Була прооперована. При цьому вражає спокій і витримка Рекса. До слова, тварини зустрічаються скрізь, вони дуже прив'язані до наших бійців, відповідально несуть службу і часто стають справжнім «талісманом» для хлопців.

Після передачі допомоги нас швидко не відпускають. Цього разу волонтерів чекає сюрприз від бійців – риба, приготовлена на багатті за особливим рецептом. Невеликий відпочинок супроводжують жарти, частування, умивання колодязною водою і обіцянки приїхати знову.

Далі чекає останній запланований на цей день візит до 25-ї окремої Дніпропетровської повітряно-десантної бригади.

ГАЛАНТНІ ДЕСАНТНИКИ І ВЗАЄМОДОПОМОГА

Десантники 25-ї бригади були привітні і привабливі при зустрічі гостей. Нас чекали імпровізована сцена з вантажівки, стільці, квіти, оплески, частування. Тут панувала привітна обстановка, а ще взаємовиручка – волонтери у разі необхідності завжди можуть розраховувати на допомогу військових. Уже пізно ввечері поверталися ми в Красноармійськ – втомлені, але з приємними емоціями. На зворотному шляху Ольга, вдивляючись у вікно, задумливо вимовляє: «Чим частіше я приїжджаю, тим більше закохуюся в природу донецького краю. Раніше я не помічала, що тут так красиво».

У голові майнула думка – але ж і жителям нашої країни, щоб зрозуміти один одного, потрібно просто частіше бачитися і спілкуватися, а не ліпити в своїй свідомості образ неіснуючого ворога. Просто стати волонтером один для одного, адже добро породжує добро.

«ВЧАСНО.UA»

МИ – НАЦІОНАЛЬНА ДЕРЖАВА

ЯК ЗНАЙТИ УКРАЇНЦЯ?

У столиці, на зборах представників понад 20 політичних та громадських організацій, створено координаційну раду громадського руху «Українці – етнічна нація». Її мета – відновлення графи «національність» у державних реєстраційних документах (у паспорті, свідоцтві про народження, про шлюб тощо). До громадської ініціативи долучилися Спілка офіцерів України, Народний рух України, Конгрес українських націоналістів, УНСО, Українська партія, Українське козацтво, ВУТ «Просвіта» та інші. До цього руху можуть приєднатися усі охочі. Рада руху обрала провід із дев'яти осіб. Головою став відомий діяч, народний депутат II-VII скликань, генерал-лейтенант Григорій Омельченко. На першому ж засіданні рада нового руху прийняла звернення до українського народу. З його змістом знайомимо читачів «УМ».

СТЕРТА ГРАФА

Із часу ліквідації графи «національність» у свідоцтві про народження в Україні народилося понад 11 мільйонів дітей. Хто вони за національністю? Скільки серед них українців, росіян, білорусів, вірменів, євреїв? У їхніх свідоцтвах про народження не вказана національність їхніх батьків. Чому нова влада не повертає громадянам України вкрадену у них національність, вперто ігноруючи багатотисячні звернення з цього питання?!

Крім того, глибокої національної прив'язаності навчав видатний єврейський діяч Володимир Жаботинський: «Життя довело, що все буття держави, наче довкола осі, приречене обертатися довкола проблеми національностей...». Видатний українець Іван Франко на початку ХХ століття наголошував: «Все, що йде поза рами нації, се або фарисейство людей, що інтернаціональними ідеалами раді би прикрити свої змагання до панування однієї нації над другою, або хворобливий сентименталізм фантастів, що раді би широкими «вселюдськими» фразами покрити своє духовне відчуження від рідної нації».

«Сотні років за часів колоніального перебування України в складі Російської та інших імперій колонізатори намагались різноманітними способами знищити національну ідентичність українців. Заборонялося вживання української мови на офіційному рівні, в церковному богослужінні, навчанні в освітніх закладах, використанні в закладах культури, виданні українських книжок, журналів, газет, – йдеться у зверненні руху «Українці – етнічна нація». – Самих українців із метою асиміляції принизливо називали «малоросами», «молодшими братами» та іншими образливими словами».

А після набуття незалежності пострадянська комуністично-партійна номенклатура, яка залишилась при владі, продовжувала процес денаціоналізації українського етносу. У результаті такої «багатовекторної» політики українці юридично перестали існувати. Так, 26 червня 1992 року комуністична більшість (так звана «група 239») Верховної Ради України прийняла Постанову «Про затвердження положень про паспорт громадянина України, про свідоцтво про народження...», якою, в порушення принципу верховенства права, закріпленого в міжнародних правових актах ООН, ЮНЕСКО, Ради Європи, вилучила графу «національність» з українського паспорта.

Щоправда, зберегли у свідоцтві про народження зазначення національності батьків дитини, а у свідоцтві про шлюб – національність подружжя. Це давало можливість відстежувати тенденції щодо етнічної структури населення України в майбутньому. Упродовж десяти років зазначена постанова Верховної Ради України врегульовувала, нехай і в обмеженому вигляді, обрання національності громадянами України відповідно до записів у свідоцтві про народження. У 2001 році вперше в незалежній Україні був проведений перепис її населення, який засвідчив, що корінна нація українців складає 37 541 700 осіб, або 77,8 відсотка від загальної кількості населення (росіяни – 17,3 відсотка, білоруси – 0,6, молдовани – 0,5, кримські татари – 0,5, болгари – 0,4, угорці – 0,3, румуни – 0,3, євреї – 0,2 відсотка).

ЩОБ КАНУЛИ В ЛЕТУ?

12 вересня 2002 року став «чорним днем» для українців. Кабінет Міністрів України, очолюваний Анатолієм Кінахом, зі згоди Президента Леоніда Кучми прийняв Постанову №1367, якою вилучив зі свідоцтва про народження запис про національність батьків, а зі свідоцтва про шлюб – національність подружжя. На порушення Конституції України та міжнародних правових актів уряд Кінаха, не маючи на те повноважень, скасував вищезазначену постанову Верховної Ради України. Безпрецедентний випадок в історії незалежної України! 10 листопада 2010 року Кабінет Міністрів України на чолі з уродженцем Росії Миколою Азаровим прийняв Постанову № 1025 «Про затвердження зразків актових записів цивільного стану, описів та зразків бланків...», якою завершив процес денаціоналізації українців, вилучивши графу «національність» з усіх бланків про державну реєстрацію. Таким чином, уряд Азарова позбавив 46 мільйонів громадян України (з яких 37 мільйонів етнічних українців) права вказувати в реєстраційних документах свою національність.

Виходить, що уряди, очолювані Кінахом і Азаровим, а також президенти Кучма і Янукович здійснили юридичний етноцид українців. Адже на даний час, із юридичної точки зору, українська нація і українці за національністю де-юре не існують. В Україні вперто і цілеспрямовано стирається будь-яка різниця між іноземцями і етнічним українцями, які є корінною нацією України.

Знайшлися «розумники» в уряді, у тому числі й у нинішньому, а також «правозахисники» і «вчені», які вважають, що відсутність запису про етнічне походження громадян відповідає сучасним нормам захисту прав і свобод людини і громадянина. На їхню думку, під терміном «національність» у світовій правовій традиції розуміється синонім поняття «громадянство», але забувають при цьому про запис у реєстраційних документах щодо етнічної, а в деяких країнах і конфесійно-релігійної приналежності громадян! Деякі «мудреці» і навіть державні інститути в нашій державі вивели теорію про народження в Україні так званої «української політичної нації». Очевидно, виконують, і не безкоштовно, завдання тих, хто прагне асимілювати корінні народи.

ВИМОГИ РУХУ

На сьогодні Україна – єдина країна в Раді Європи і світі, де громадяни позбавлені права мати запис про свою національність у державних реєстраційних документах. Отже, координаційна рада руху «Українці – етнічна нація» закликає всіх, хто вважає себе українцем за національністю, а також представників національних меншин, – об'єднати зусилля для повернення нашим громадянам права на добровільний запис своєї національної ідентичності в державних реєстраційних документах. Засновники руху переконані, що добровільна ідентифікація за національною ознакою, окрім відновлення історичної справедливості для української нації, стане в пригоді й усім без винятку представникам національних меншин, які проживають в Україні. Адже вони отримають реальне юридичне право вимагати від уряду забезпечувати їхні культурні та освітні потреби, закріплені в Конституції України.

Наразі кадрова політика, яку нова влада проводить в Україні, є цинічним приниженням української нації, – зазначають учасники руху. За зразок виваженої національної політики в національній державі вони пропонують узяти Ізраїль, де виступи проти державної мови, релігії, всього національного, а також «сумніви» щодо статусу державоутворюючої нації мають переслідуватись Законом. «Панове керманичі, пам'ятайте, що ціною життів Національних Героїв «Небесної сотні» ви отримали владу і знаходитесь до цього часу при владі, завдяки кращим синам і донькам України, які захищають Батьківщину від російського агресора на чолі з Путіним у неоголошеній війні», – йдеться у зверненні.

Виходячи з вищезазначеного, координаційна рада руху звертається до Президента, Верховної Ради, Кабінету Міністрів України і наполягає на кількох речах. Передовсім, щоб відповідно до наявних процедур подати до ООН заяву про приєднання України до Декларації ООН «Про права корінних народів» та ратифікувати її, щоб вона відповідно до ст. 9 Конституції України, стала частиною національного законодавства України.

Також пропонується закріпити в Конституції України положення про те, що українці є корінною (титульною) нацією, а Україна – національною державою. Звісно ж, повернути етнічним українцям і представникам національних меншин України право мати запис про національність у реєстраційних державних документах. Окрім цього, провести в 2016 році перепис населення в Україні з обов'язковим зазначенням графи «національність» у переписному листі.

ДОВІДКА «УМ»

14 грудня 1960 року Генеральна Асамблея ООН прийняла Декларацію «Про надання незалежності колоніальним країнам і народам» (№ 1514 – XV), яка визнає право корінного (титульного) народу (етносу) на створення національної держави. Згідно з міжнародними правивими актами ООН і ЮНЕСКО, національною державою є така, в якій корінний етнос становить не менше 67 відсотків населення країни.

13 вересня 2007 року ООН прийняла Декларацію «Про права корінних народів» (№ 61/ 295).

Згідно з вимогами Декларації, українці є корінним народом в Україні і мають бути представленими в органах державної влади і місцевого самоврядування пропорційно до населення країни (українці складають 78 відсотків населення держави). Але до цього часу Верховна Рада України законодавчо не закріпила статус українців як корінного народу України.

ВАРТО ЗНАТИ

У листопаді 2014 року уряд Держави Ізраїль ухвалив і передав кнесету (в якому 75 відсотків зі 120 депутатів – євреї) для розгляду законопроект «Про національну державу», що визначає Державу Ізраїль як «національний простір єврейського народу». У першому параграфі зазначається: «Держава Ізраїль є національним осередком єврейського народу. Право на національне самовизначення в Державі Ізраїль належить винятково єврейському народу. Будь-які інші законодавчі акти будуть тлумачитися з урахуванням цього положення».

ДО РЕЧІ

20 травня 2015 року так звана демократична коаліція, яка складає майже конституційну більшість Верховної Ради України (298 депутатів), «провалила» законопроект, який передбачав обов'язкове володіння українською мовою посадовими та службовими особами органів державної влади та складання ними іспиту на знання української мови як державної. Законопроект підтримали лише 152 народні депутати, з них «коаліційних» – 137. Депутати від Блоку Порошенка та «Народного фронту» не надали державній українській мові необхідної підтримки: зі 143 «порошенківців» «за» голосували лише 61, а команда Прем'єр-міністра з 82 депутатів дала лише 18 голосів «за». І це без огляду на те, що одним із пунктів коаліційної угоди є вимога безумовної підтримки Статусу державності української мови.

Вадим ДЕРЖКОВСЬКИЙ
«УМ», 1 липня 2015 року

КРУГЛИЙ СТІЛ

РЕФОРМА ГРОМАД:

для чого і для кого?

В Інституті стратегічних досліджень за участі провідних науковців та представників експертного середовища відбувся круглий стіл «Регіональна багатогранність України як ідеологія нової регіональної політики».

Серед основних завдань, які має розв'язати нова адміністративно-територіальна реформа, головними є консолідація регіонів в єдиний державний механізм з врахуванням їх різноманітності, збалансування економічного розвитку громад шляхом надання максимального сприяння зі сторони держави місцевим інвестиційно-економічним ініціативам й головне завдання – надати максимум соціально-економічних послуг конкретній особі незалежно від місця її проживання. Для вирішення поставлених завдань при Президентові України створена Регіональна рада, яка складається з 5-ти груп і має за мету напрацювання нових підходів до вирішення проблем регіонального розвитку. І лише відсутність політичної волі вищого керівництва держави, може не дати реалізуватись повноцінно програмі децентралізації й проведення адміністративно-територіальної реформи... Проте децентралізація в нинішніх політично-економічних умовах та в умовах війни з імперською Росією несе й певні загрози, сепаратизму зокрема...

На круглому столі науковці вказували на цілий ряд проблем програми децентралізації, зокрема на її науково-практичну безсистемність... На превеликий жаль, системно в нас розвиваються лише системна корупція, системний рекет, системна тіньова економіка й системна економічна стагнація... Регіональна політика має всі шанси стати неуспішною, якщо вона буде фрагментарною та хаотичною. І якщо Україна дуже часто виступає, як держава, не суб'єктом, а об'єктом міжнародної політики, так і регіони й громади, на жаль, не є суб'єктами державної регіональної політики.

Відсутня підготовка якісних регіональних кадрів, що є найважливішою справою держави при проведенні такої політики. Є Міністерство міжрегіонального розвитку, але немає агентств регіонального розвитку, які стали б інструментами поєднання зусиль держави та бізнес-структур для ефективного розвитку регіонів, виходячи з англійського та загальноєвропейського досвіду. Є велика спокуса у розробників програми децентралізації перекласти соціальні зобов'язання центральних органів держави й влади в цілому на слабкі плечі новостворюваних громад. Чого вартий лише принцип об'єднання місцевих громад (добровільно-примусового!) на рівні 10-12 тисяч осіб, коли експерти схиляються до оптимальної цифри в 5-7 тисяч осіб! А спроба подолати регіональні ментальні відмінності пришвидшеними темпами: «п'ятирічку – за три роки» та ще й в умовах війни, коли проблема безпеки й збереження цілісності загальнодержавного простору виходить на першу позицію, може призвести до сумних наслідків. До цього додається ще й відсутність коштів на проведення реформи. Наприклад для тієї ж Польщі Євросоюз надав для втілення програми децентралізації 5 млрд. євро, а для України?

Загальний підсумок експертів озвучив Василь Куйбіда – і як науковець і як практик регіонального управління: «Децентралізація – є принципом управління державою. На жаль, ще й досі немає чіткого розуміння Національної ідеї та національних інтересів елітами України, що змінюють одна одну на олімпі влади ось уже майже чверть століття! Ми рухаємось невблаганно від економічної кризи через виникну із-за неї соціальну кризу до політичної кризи!»

Георгій ЛУК'ЯНЧУК

НАЦІОНАЛЬНА БЕЗПЕКА

БОЛЬОВІ МІСЦЯ ТЕПЕРІШНЬОГО УКРАЇНСЬКОГО ЗАКОНОДАВСТВА ПРО МОВУ

Тарас МАРУСИК

Головне завдання українського законодавства про мову було і залишається тим самим – стримувати русифікацію і дерусифіковувати українське суспільство. Два десятиліття цей процес тривав зі змінним успіхом, але хисткий баланс між обома мовами, який полягав у законсервуванні спадщини століть на момент здобуття Україною державної незалежності, зберігався. Все різко змінилося з приходом до влади Януковича та його оточення. Законодавствові про мову було завдано болючого удару, а статус державної української мови було підважено ухваленням Закону України «Про засади державної мовної політики».

Відомо, що мовну політику в Україні визначає стаття 10 Конституції України, але вона залишалася значною мірою декларативною, хоча у відомому мовному рішенні Конституційного суду 1999 року, а також у «Коментарях до Конституції України» розставлені всі крапки над «і». Зокрема, термін «державна мова» там тлумачиться так: «Це і системоутворюючий складник Української держави, і фактор збереження її цілісності, і визначальний чинник та головна ознака ідентичності української нації, і необхідний інструмент для здійснення державного управління, і національна ознака державності в міжнародних правовідносинах».

Автори закону «Про засади державної мовної політики» Колесніченко і Ківалов зробили спробу не лише нівелювати і без того слабкий статус державної мови, але й вирішили, назвавши закон засадами, прирівняти його до Конституції, що не відповідає юридичній техніці і нормам. У статті 92 сказано: виключно законами України визначається порядок застосування мов, а не засади державної мовної політики.

Ініціатори законопроекту «Про засади державної мовної політики» йшли до своєї мети прямою залізною ходою. Зокрема, В.Колесніченко взявся «нагинати» ректорів національних вишів України шляхом письмової пропозиції надати позитивний експертний висновок про згаданий законопроект, який підтримали київські ректори В.Андрущенко (Національний педагогічний університет імені М.П. Драгоманова) і Р.Васько (Національний лінгвістичний університет), а також одеський Національний університет імені І. І. Мечникова.

Підписавши закон «Про засади державної мовної політики», В.Янукович вирішив хитрувати. Він доручив прем'єр-міністрові України М.Азарову утворити робочу групу з метою доопрацювання закону, а також забезпечити невідкладне затвердження Державної програми всебічного розвитку і функціонування української мови. Доручення про зазначену Державну програму не виконано ні невідкладно, ні «відкладно».

У робочу групу під керівництвом віцепрем'єр-міністра-міністра охорони здоров'я Р.Богатирьової не увійшли його автори, але ввійшли відомі фахівці, які радикально відредагували «засади державної мовної політики» – від зміни самої назви документа («Про порядок застосування мов в Україні») до пропозицій не надавати мовам нацменшин статусу регіональних, а лише запроваджувати заходи з їхнього захисту, якщо на певній території мешкає 30 відсотків носіїв такої мови (було 10 відсотків). Крім того, документ повертав 75-відсоткову квоту на мовлення українською мовою від загального добового ефіру радіо і телебачення.

Це була спроба повернути статус-кво української мови як державної, підважений В.Колесніченком і С.Ківаловим, яка теж закінчилася нічим – як і наступні спроби депутатів VII скликання. Маю на увазі законопроект «Про функціонування української мови як державної та порядок застосування інших мов в Україні» авторства В.Яворівського, М.Матіос і тієї ж І.Фаріон; ухвалений, але не підписаний закон «Про визнання таким, що втратив чинність, Закону України «Про засади державної мовної політики»; конституційне подання 57 народних депутатів України щодо визнання цього закону неконституційним.

Отже, закон Колесніченка-Ківалова діє вже три роки. Януковича вже немає, «недобитки» Партії регіонів не мають визначального впливу на державну політику, але, парадоксально, русифікація, яка мала б закінчитися після Революції гідності, не закінчилася досі.

Чому? Відповідь проста: їй якщо й не сприяє, то не заважає нова влада. Нагадаю. 23 лютого 2014 року Верховна Рада ухвалила закон «Про визнання таким, що втратив чинність, Закону України «Про засади державної мовної політики». О.Турчинов, обраний напередодні Головою Верховної Ради, а 23 лютого наділений повноваженнями виконувача обов'язків Президента України, незважаючи на коаліційні зобов'язання, не підписав цей закон, внаслідок чого він не набув чинності. Теперішній секретар Ради нацбезпеки та оборони України О.Турчинов, № 4 у списку ВО «Батьківщина», знехтував угоду про створення коаліції у майбутній Верховній Раді, свій підпис під нею і пункт 6 угоди, який звучав так: «Скасувати Закон «Про засади державної мовної політики» як антиконституційний, такий, що розколює суспільство, та ставить під загрозу державний статус і розвиток української мови».

Крім того, у квітні 2014 року Голова Верховної Ради О.Турчинов і Прем'єр-міністр А.Яценюк у спільній заяві вдалися до термінології, якої немає в українському законодавстві, а саме: «закріплення спеціального статусу для російської мови і захист цієї мови».

Ставши у травні минулого року Президентом України, П.Порошенко продовжив політику О.Турчинова. У червні 2014 року він вніс до Верховної Ради України проекту змін до Конституції України (щодо повноважень органів державної влади та місцевого самоврядування), в якому російській мові також надається спеціальний статус.

До слова, під час мовних протестів, будучи міністром економіки в уряді Азарова, Порошенко заявив, що мовне питання не таке важливе для українців.

7 липня минає рік від дня звернення 57 народних депутатів України до Конституційного Суду України. До високопосадових захисників закону Колесніченка-Ківалова додався Голова Конституційного Суду Ю.Баулін, який досі затягує розгляд цієї справи по суті, порушуючи визначені законом строки провадження.

Звернення низки громадських організацій до Ю.Бауліна з вимогою «припинити порушення Закону України «Про Конституційний Суд України» та «Регламенту Конституційного Суду України» і невідкладно включити питання про розгляд справи за конституційним поданням 57 народних депутатів України до порядку денного найближчого пленарного засідання КСУ та призначити день розгляду справи по суті завершилися відпискою. Процитую дещо з відповіді керівника секретаріату КСУ Я.Васильକевича, яка надійшла мені: «У листі за підписом Голови ВРУ Турчинова О.В… від 24 листопада 2014 року повідомлялося, що прийняття Закону України «Про засади державної мовної політики» призвело до загострення соціальної напруги та створило умови для політичних спекуляцій…» Крім того, у листі йдеться про створення Тимчасової спеціальної комісії з підготовки мовного законопроекту постановою парламенту від 4 березня 2014 року і спрямування напрацьованого законопроекту на розгляд Венеційської комісії. Проте нічого не сказано, чи була відповідь від цієї комісії. Незважаючи на це, КСУ вирішив продовжити підготовку матеріалів справи до розгляду на невизначений термін. Мабуть, усі чекають, коли настане 4 серпня – і кілька принципових суддів КСУ, відомих своїми окремими позиціями, не підуть у відставку.

Вперше з 1991 року Україна живе без Державної програми всебічного розвитку і функціонування української мови. Остання програма закінчилася у 2010 році. А та робоча група, яку на доручення Януковича створив Азаров, прем'єр-міністр Яценюк ліквідував 4 березня 2015 року.

Якщо коаліційна угода депутатів VII скликання, про яку я згадував, містила чітку норму про скасування закону Колесніченка-Ківалова, то коаліційна угода депутатів VIII скликання кардинально інша. Ось що там сказано на цю тему: «Гарантування державою повної свободи використання будь-якої мови в приватному житті і міжлюдських взаєминах, і водночас забезпечення неухильного використання української мови як єдиної державної в усіх сферах суспільного життя на всій території України. Право українців на доступ до освіти, культури, отримання послуг українською мовою буде надійно захищено. Водночас буде посилено стимулювання й контроль вивчення іноземних мов, у першу чергу мов країн-членів ЄС».

Всі ми бачимо, як сьогодні надійно захищено право українців на отримання послуг українською мовою.

Ще одна животрепетна проблема, яка стосується дисципліни «Українська мова за професійним спрямуванням» (або «Ділова українська мова», або «Культура українського мовлення» тощо). Відбулося кілька «круглих столів» у Києві та Львові, де учасники вимагали від Міністерства освіти подати у навчальних планах усіх факультетів та інститутів цю дисципліну не в загальному циклі гуманітарних предметів, а окремою позицією як дисципліну для обов'язкового опанування із чітко визначеним для неї мінімумом кредитів ЄКТС – не менше 4 кредитів та формою контролю – екзамен. Наскільки я знаю, міністерство і міністр С.Квіт до цієї думки не прислухався.

До речі, на звернення депутатів попереднього скликання до Сергія Мироновича з проханням дати оцінку діям ректорів, які підтримали законопроект Колесніченка-Ківалова, він надіслав відписку.

Як висновок: існує реальна загроза, що на зміну голобельній і шовковій русифікації Російської імперії та Радянського Союзу може прийти патріотична русифікація імені багатьох нинішніх політиків, яка продовжуватиме абсолютно безкарно «унормовувати» мовне поле українського суспільства таким чином, щоб українська мова не дуже заважала російськомовним патріотам.

З огляду на викладене вважаю, що, передусім, необхідно домагатися від Президента України, Прем'єр-міністра України, Голови Верховної Ради, керівників органів державної влади та органів місцевого самоврядування:

1) скасувати Закон України «Про засади державної мовної політики»;

2) внести на розгляд парламенту законопроект «Про функціонування української мови як державної та порядок застосування інших мов в Україні», який не потрапив у сесійну залу у минулій каденції й автором якого були С.Головатий та О.Сироїд;

3) невідкладно розробити та затвердити Державну програму всебічного розвитку і функціонування української мови;

4) не надавати російській мові спеціального статусу;

5) використовувати у своїй діяльності Указ Президента України від 15.02.2010 р. №161/2010 «Про Концепцію державної мовної політики».

(Промова на Міжнародному «Форумі на підтримку української мови «Нас об'єднає мова» 01.07.2015 року у Києві.)

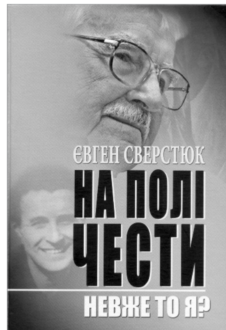
УВАГА!

ЗАМОВТЕ КНИГИ ПРО ЄВГЕНА СВЕРСТЮКА

Панове керівники громадських організацій та установ!

Видавництво «КЛІО» видає цього літа автобіографічну книжку незабутнього Євгена Сверстюка, книжку спогадів про нього та збірку його віршів.

Ви можете звернутися з листом до Державного комітету телебачення і радіомовлення України, щоб одержати якусь кількість книжок без оплати.

Лист має бути написаний на бланку Вашої організації, підписаний, з печаткою, з датою. На кожну книжку треба окремого листа.

Уже збігає термін надсилання листів. Тому поспішіть негайно надіслати листи в Держком факсом (044)278-03-11 або віднесіть його за вказаною адресою:

Державний комітет телебачення і радіомовлення України, п.і. 01001, м. Київ, вул.Прорізна, 2 (це на розі з Хрещатиком). Тел.: (044)278-53-49, тел./факс: 279-44-50; e-mail: office@comin.gov.ua

Якщо Держком дозволить надати Вам книжки, то одержите їх у видавництві "КЛІО". Це вул. Грушевського, 4, к. 629. Директор Соловйова Віра Йосипівна, тел. сл. (044)279-92-14, ел. пошта: clio.book@gmail.com

При одержані книжок, згідно з правилами бухгалтерського обліку, слід буде скласти акт прийому, поставити їх на баланс, присвоїти їм інвентарний номер. При передачі книжок в іншу організація необхідно буде скласти акт передачі. Трохи мороки, але ж Ви одержите такі неоціненні книжки безплатно!

Сподіваємося видрукувати ці книжки за літо (перша вже вийшла!) і влаштувати презентацію зразу після Дня Незалежності, а 10-11 вересня вже бути з ними на книжковому ярмарку у Львові.

Зразок:

Голові Державного комітету телебачення і радіомовлення України

Наливайку О. І.

п. і. 01001, м. Київ, вул. Прорізна, 2

Шановний Олеже Ігоровичу!

Всеукраїнський «Меморіал» ім. В. Стуса просить виділити для потреб бібліотеки, для надання обласним організаціям та презентаційних заходів, які проводить «Меморіал» (інше), 15 (інше) примірників книжки На полі чести. Книга 1.Євген Сверстюк. Упорядник В. Овсієнко. – К.: ТОВ «Видавництво „КЛІО"», – 2015. – 500 с.

Голова «Меморіалу» Печатка Підпис

НА ЧАТАХ

РІЗНОГОЛОССЯ ЕКСПЕРТІВ

Про крадіжку історії Київської Русі, вдачу військових генералів і завзяття тилових люстраторів

Ігор ЛОСЄВ

На телеканалі, який скромно називає себе ЦК – центральний телеканал – у програмі «Український клуб» виступав модний нині аналітик Олексій Арестович. Спочатку пан Арестович торкнувся чергової московської новації – наміру встановити в російській столиці пам'ятник київському князеві Володимиру, який, чим особливо пишаються ініціатори, має бути на три метри вищим за пам'ятник у Києві. Особи, які наполегливо заперечують роль знаково-символічної сфери в політичному житті, як завжди єхидно посміхнуться й махнуть рукою, мовляв, дурниці. Ні. І я згоден з Олексієм Арестовичем, який оцінив важливість цієї акції. Навіщо раптом Москві знадобився пам'ятник давньоукраїнському монархові, який не мав стосунку до власне російської державності, жив у ті часи, коли ніякої Москви не було? Наш противник нічого не робить просто так. Князь Володимир у столиці РФ – це символ, це претензії на всю територію України, на все населення України, на всю українську історію. Зрозуміло, що відсталій провінції Київської імперії, що не мала власного яскравого родоводу, треба творити свій історичний міф. За століття існування Російської імперії його вигадали, але нині міф підривається існуванням незалежної української держави. Дійсно, як пояснити російському школяру, чому історія його країни починається за кордоном, на Дніпрі в Україні? Без опанування України російський історичний міф постійно перебуває під загрозою. Боротьба за історію тісно пов'язана з боротьбою за території, за політичне й економічне домінування.

На жаль, чимала частина українського суспільства цим намірам Кремля підіграє розмовами про «спільну історію», про «братський народ», «колиску трьох слов'янських народів» у Київській Русі і т.д. З цим історичним капітулянтством час закінчувати. Треба чітко визначитися з тим, що Україна – єдиний повноправний і законний спадкоємець Київської Русі. Ніякого спільного володіння тут бути не може.

МИ – НАЦІОНАЛЬНА ДЕРЖАВА

А от з іншою ідеєю Олексія Арестовича (ще одним її відомим прибічником є пан Друзенко, колишній уповноважений уряду з етнокультурної політики) погодитися важко. Експерт стверджує, що з національного погляду Україна повинна будуватися за моделлю США, як держава без чітко вираженого етно-національного обличчя. Арестович докорив українським націоналістам, що вони нібито хочуть побудувати в Україні етнічну державу.

Але це протиріччя у визначенні – націоналісти, якщо вони націоналісти, мають будувати національну державу, тобто державу людей, які, незалежно від свого етнічного походження, вважають себе невід'ємною часткою державоутворюючої нації, в нашому випадку – української.

Україна (як і багато інших європейських держав) не може, як і США, Канада, Австралія і т.д., бути державою емігрантів, оскільки має своє корінне населення – українців, які становлять 80 відсотків жителів країни. Ми не держава переселенців звідусіль, у нас є те, що властиве й іншим європейським країнам – зв'язок грунту і крові, землі і народу. І тому ми за визначенням – національна держава.

Заклики Арестовича й Друзенка – це політика побудувати Україну не для українців і без українців. Але створити в Україні суспільство, де комусь вдалося б кудись відтіснити, заховати, усунути 80% населення – ні в кого не вийде. Держава Україна можлива лише як національна держава. Я часто на телеканалі RTVI дивлюся програму «Ізраїль за тиждень», у якій беруть участь політики, журналісти, діячі культури цієї країни. Вони часто вживають друге найменування Ізраїлю – Єврейська держава, підкреслюючи її національний характер. А їм було набагато складніше, ніж нам, у них люди з'їхалися зі всього світу – різнорасові, різномовні, різнокультурні. Але це не завадило у важких умовах побудувати державу саме національну, єврейську.

Польща – національна держава. Угорщина – національна держава, Італія – національна держава, Німеччина – національна держава. Для Європи – це швидше правило, ніж виняток.

ЩО ХОРОШОГО В БОНАПАРТИЗМІ?

У моєму телеящику є білоруський телеканал ТРО. Загалом, нічого цікавого, безкінечне оспівування СРСР, полум'яної білорусько-російської дружби. Щоправда, чомусь мало популяризували товариша Лукашенка. Не інакше як російські брати обмежують (канал спільний, РБ і РФ керують ним на паях), великий вождь може бути лише один. Але інколи прослизають цікаві й повчальні сюжети. Зокрема, подивився документальний телесеріал «Холодна війна», частину, що розповідає про арабо-ізраїльську війну 1967 і 1973 року. Привернула увагу оцінка противника ізраїльським генералом Аріелем Шароном: «Єгиптяни – добрі солдати, але офіцери у них – повна нікчемність». Ну, у нас теж є проблеми з офіцерським корпусом, а понад усе – з генералітетом. А ще один генерал ізраїльської армії, Хаїм Герцог, пояснив, що в ЦАХАЛ (Армія оборони Ізраїлю) високий відсоток втрат в офіцерському корпусі пояснює багато блискучих перемог Ізраїлю. Простіше висловлюючись, офіцери ЦАХАЛ не відсиджуються за спинами своїх солдатів, а ведуть їх за собою, будучи для них наочним прикладом, що й забезпечує той дух бойового братерства від солдата до генерала, яким просякнута ЦАХАЛ. Між іншим, Аріель Шарон з часом стане прем'єр-міністром, а Хаїм Герцог – президентом. Це у нас різні псевдоліберали лякають бонапартизмом, владою військових, а в Ізраїлі ніхто не боїться, коли колишні бойові генерали (втім, бойові генерали колишніми не бувають!) приходять у вище державне керівництво.

У нас у зоні АТО солдати часто скаржаться, що рідко бачать старших офіцерів, а генералів не бачать зовсім. Ну, тут домінують радянські неминучі традиції. Російський історик Марк Солонін у книжці «22 червня. Анатомія катастрофи» пише, як багато радянських генералів на початку війни не бували в розташуванні своїх військ і не мали з ними зв'язку. Заступник командувача Західним округом Болдін перебував за його визначенням «в мальовничому лісовому куточку», а ввірені йому частини десь в інших місцях. Генерали вермахту (Манштейн, Гудеріан і ін.) на автомобілях вривалися на передову й керували битвами з бойових порядків своїх військ, ризикуючи бути пораненими або вбитими. Тому вони вкрай рідко втрачали управління військами. До речі, як зазначив генерал Хаїм Герцог, ізраїльський офіцер ніколи не віддасть команду «Вперед!», а лише «За мною!».

В Україні досі шанували радянських генералів, тим паче якщо вони були уродженцями України. Ось, наприклад, у Дніпропетровську стоїть пам'ятник командувачеві повітрянодесантних військ радянської армії Василю Маргелову, активному учасникові окупації Чехословаччини 1968 року. Ось що написав московський історик і письменник Леонід Млєчин у книзі «Юрій Андропов» про нараду у міністра оборони СРСР маршала Гречка перед вторгненням до Чехословаччини:

«Як завжди вирізнився командувач повітряно-десантних військ генерал-полковник Василь Маргелов.

– Товаришу міністре, випалив він, – усі сім дивізій готові рознести на шматки будь-якого противника!

– Спокійно, генерале, – зауважив Гречко.

Коли нарада закінчилася, головний десантник Маргелов зупинив у дверях командувача 38-армії генерала Майорова.

– Ну що, зрозумів, Саша?

– Так точно, Василю Пилиповичу.

– А що зрозумів?

– Діяти треба рішуче й твердо управляти військами.

– Є...ть треба й прізвища не запитувати – ось що треба! – весело сказав командувач десантних військ. Генерал Майоров остовпів». Не дивлячись на те, що чехи й словаки не чинили збройного опору, сотні людей у Чехословаччині під час радянської інтервенції загинули. А нині вихованці генерала Маргелова у складі десантних підрозділів Російської Федерації браво вбивають українців на Донбасі. Будемо й далі пишатися нашим земляком Маргеловим?

«ВІЗАНТІЙЩИНА, КУЛУАРНІ ДОГОВОРНЯКИ, БРУДНІ ІГРИ»

У Шустера обговорювали відставку шефа СБУ Валентина Наливайченка. Нардеп Добродомов заявив, що в такому разі у відставку треба відправити й генпрокурора Шокіна, і міністра внутрішніх справ Авакова.

Треба визнати, що СБУ за всіх справедливих до неї претензій, виглядає явно краще, ніж МВС і ГПУ.

Нардеп Семен Семенченко поділився гіркими розчаруваннями в діяльності нинішньої влади: ніяких реформ немає, як і ніякої боротьби з корупцією. Згоден з комбатом. Усі гучні фрази Порошенка про героїчні звершення в стилі батька економічного дива в Сінгапурі Лі Куан Ю залишилися пустопорожніми фразами. Дедалі очевиднiше, що ми сьогодні маємо лібералізований режим Януковича на чолі з Порошенком. Змінилися обличчя при владі, сама система, яка ось уже двадцять років терзає Україну, залишилася незмінною: всевладдя олігархів і бюрократії й тотальне добре організоване розкрадання країни. І абсолютний правовий імунітет для високопоставлених злодіїв. Ідеали Майдану зраджені й продані. Нинішні вожді мають покаятися й визнати себе обманщиками українського народу.

Нардеп Борислав Береза охарактеризував актуальне політичне життя так: візантійщина, кулуарні договорняки, брудні ігри. Україна – країна, а не фірма, тому нею не можна керувати, як фабрикою «Рошен», як заводом «Південмаш», нею вже керували.

Головний люстратор нардеп Єгор Соболєв заявив, що голосував за зняття Наливайченка, й нагадав, що шеф СБУ має бути звільненим ще за люстрацією. У ролі головної претензії Соболєв нагадав, що Наливайченко вчився в інституті КДБ. Ну, Володимир Путін вчився на юридичному факультеті Ленінградського університету, де свого часу (у Санкт-Петербурзі) вчився й видатний ідеолог українського націоналізму Дмитро Донцов. Наших люстраторів (як свого часу й радянську владу) підводить схильність виключно до формальних обставин за певної байдужості до суті явищ.

Шустер запропонував проголосувати: 87 відсотків людей у студії висловилися за те, що Наливайченка звільнили за його звинувачення прокуратури в корупції. Треба готуватися Саакашвілі, він теж різко висловився про вітчизняних прокурорів.

Сенсаційне повідомлення зробив головний військовий прокурор Матіос. Нібито кілька бійців батальйону «Торнадо» застосовували тортури до затриманих. Потерпілі написали скарги. Матіос з дивною для прокурора довірливістю сприйняв ці скарги. Він сказав, що не вірить, що потерпілі могли все ними викладене вигадати. Ну, події 2014–2015 рр. показали, що немає такої мерзенності, на яку не пішли б вороги України.

Хотілося б вірити, що у Матіоса є серйозніші докази, ніж особиста переконаність. А якби у нас був суд, якому можна було б довіряти, я міг би сказати: суд розбереться...

Газета «День», №111, (2015)

ПРО БЕЗЗАКОННЯ

Як київський прокурор уникнув люстрації

Виконувач обов'язків прокурора Києва Олег Валендюк уникнув люстрації, превентивно подавши до Окружного адміністративного суду в 2014 році позов про заборону свого звільнення. Про це йдеться у програмі журналістських розслідувань «Схеми» – спільного проекту Радіо Свобода і Першого суспільного каналу.

Як з'ясували журналісти, 15 жовтня минулого року, в день, коли вступив в дію закону про люстрацію, Валендюк надіслав запит до Генпрокуратури України, чи підпадає він під звільнення. Наступного дня, 16 жовтня, йому відповіли, що так. 17 жовтня Валендюк подав позов в Окружний адміністративний суд Києва з проханням заборонити його звільнення. І наступного робочого дня, в понеділок, 20 жовтня, з'явилася судова ухвала – заборонити Генпрокуратурі звільняти прокурора Валендюка з займаної посади. Це рекордно стислі строки для українського судочинства – згідно з аналізом програми «Схеми».

На час Революції гідності Валендюк обіймав посаду заступника начальника Головного управління Генеральної прокуратури України, а отже він підпадає під люстрацію відповідно до частини 2 статті 3 закону України «Про очищення влади». Зараз прокурор це заперечує, говорячи, що його посада складалася з двох частин. «Якщо одна частина підпадає під люстрацію, то інша – ні», – сказав Валендюк «Схемам».

Та посада, що підпадає під люстрацію, називалась заступник начальника Головного управління представництва в суді, захисту інтересів громадян та держави при виконанні судових рішень Генеральної прокуратури України. Водночас Валендюк стверджує, що не мав повноважень за цією посадою і фактично тільки був керівником управління представництва інтересів громадян і держави у Верховному суді України і вищих спеціалізованих судах Генеральної прокуратури України. Ця посада не підпадає під люстрацію.

Зі свого боку, Тетяна Козаченко, очільниця департаменту з питань люстрації Міністерства юстиції України, каже, що рівень посад, які займав Валендюк, «підпадає під заборони». Крім того, Козаченко заявила, що рішення суду, яке утаємничили на чотири місяці «фактично дало індивідуальну індульгенцію».

До того ж, рішення щодо Валендюка ухвалював суддя, який і сам підпадає під люстрацію, а отже, він мав конфлікт інтересів, каже Козаченко.

Закон «Про очищення влади», що передбачає люстрацію посадовців в Україні за низкою критеріїв, набув чинності 16 жовтня 2014 року.

За матеріалами ЗМІ

ПОГЛЯД

ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЯ,
А – НЕ ПІДМІНА ПОВНОВАЖЕНЬ І ПРАВ,
або Кожному своє...

Олександер КОВАЛІВ,
кандидат економічних наук,
Почесний землевпорядник України,
Почесний доктор Інституту агроекології і природокористування НААН,
Заслужений працівник сільського господарства України

Відомо, що в Україні не працюють декларовані норми щодо унітарності, цілісності й недоторканості території України в межах існуючого кордону… Також не виконуються численні законодавчі норми, прийняті, начебто, в розвиток конституційних вимог, спрямованих на повноцінне забезпечення прав і свобод людини та утвердження суверенності і незалежності демократичної, соціальної і правової держави.

Натомість порятунок такого стану вбачається не лише в звільненні окупованих територій та ліквідації корупції, а й в децентралізації влади. Іде широка різнопланова дискусія, часто невмотивована, диверсійна…

Зате, надважлива конституційні норми: «Земля, її надра, атмосферне повітря, водні та інші природні ресурси, які знаходяться в межах території України, природні ресурси її континентального шельфу, виключної (морської) економічної зони є об'єктами права власності Українського народу» і «Земля є основним національним багатством, що перебуває під особливою охороною держави.» чомусь залишаються декларативними, не збалансованими, практично не виконуваними і головне – поза увагою.

Поза правовим полем Основного закону України також залишаються такі неоднозначні поняття і значення за змістом і суттю як норми: «земля та її природні ресурси», «земельна ділянка», «ґрунт» і «ліс», що фігурують у реальних правовідносинах. Всі вони підміняються одним словом «земля». *(Земля, її надра, атмосферне повітря, водні та інші природні ресурси… (Ст. 13); Земля є основним національним багатством… (Ст. 13); Право власності на землю гарантується… (Ст. 14); Використання власності не може завдавати шкоди … погіршувати екологічну ситуацію і природні якості землі. (Ст. 41); Матеріальною і фінансовою основою місцевого самоврядування є … земля… (Ст. 142) і т.д.).*

Цю норму: «земля» сліпо перенесено із Конституції Української РСР (1977). У той час не існувало ні приватної, ні комунальної власності на земельні ділянки, а була лише «державна власність – спільне надбання всього радянського народу, основна форма соціалістичної власності. Зазначалось, що у виключній власності держави є: земля, її надра, води, ліси.

Тоді під словом «земля» переважно розуміли «родючі ґрунти». Зате, нічого не уточнивши, в чинній Конституції України зникла ще й норма «ліси» – напевно, з метою «деребану»…

За узагальнюючим розумінням «ґрунт» є самостійним і особливим животворним природним ресурсом, який розміщується між літосферою, атмосферою й гідросферою, він формує особливу геосферу – педосферу, або ґрунтовий покрив Землі, а також є компонентом біосфери – області поширення життя на Землі та має здатність відтворюватись. У його складі беруть участь як мінеральні, так і органічні речовини, у тому числі велика група специфічних сполук — ґрунтовий гумус. Невід'ємну частину ґрунту — його живу фазу — складають живі організми, кореневі системи рослин, різновидові тварини різного розміру, що живуть у ґрунті, величезна різноманітність видимих і невидимих мікроорганізмів.

На нашу думку, такі визначення дають підстави стверджувати, що «родючі ґрунти» є найважливішим самостійним природним ресурсом й основним засобом для отримання продуктів харчування і не можуть ототожнюватися з розумінням терміну «земля», що не обов'язково має властивості родючості.

Надважливе значення мають також ліси – унікальне національне багатство України, стратегічний ресурс держави, екологічне і соціальне значення якого переважає суто економічне. Світовим співтовариством ліс визнаний найважливішим чинником у запобіганні кліматичних змін, покращенні екологічних умов життя людей, пом'якшенні негативної дії природних факторів.

Першим і основним доказом неоднозначності норм «земля» і «ґрунт» та «ліс» є те, що внаслідок екзогенних процесів і антропогенного впливу чи прямої людської діяльності норма «земля», як основа, залишиться, а «ґрунт» і «ліс» – може зникнути…

За наявних умов і вимог сьогодення також важливо сфокусувати увагу на вмотивованому поєднанні самої суті поняття «земля та її природні ресурси» як норми. Адже всі природні ресурси (надра, ґрунт, ліс тощо) дійсно поєднані із Землею. Наприклад, якщо ліс розглядати відокремлено від землі – основи, він перетворюється в деревину, – а надра – у вугілля, газ, метал тощо. Всі відокремлені від землі ресурси природного походження, а також відмежовані земельні ділянки переходять до конкретних власників і перестають бути основним національним багатством, хоч сама «земля» як територіально-просторовий базис і природний ресурс разом з її надрами, ґрунтами, лісами, водними та іншими природними ресурсами залишається ним (основним національним багатством – об'єктом права власності Українського народу, що перебуває під особливою охороною держави).

Вважаємо, що саме через відсутність чіткого конституційного визначення «ґрунту» і «лісу», як основного національного багатства держави, що перебуває під її особливою охороною, всі розмови про найбільш родючі ґрунти у світі і унікальні українські лісові екосистеми та агроландшафти можуть зійти нанівець.

Також надважливим і лише одним із аргументів про невідповідність застосування слова «земля» до норми «приватна власність» є той, що державні акти фактично видаються на «земельні ділянки», де вказуються лише їхні межі як основний виразник права власності конкретної ділянки (частини земельної поверхні), а не – «на землю» як відповідну частину основного національного багатства.

Слід зауважити, що через відсутність конституційного визнання норми права приватної, державної і комунальної власності на земельну ділянку як норми прямої дії, відбувається надумана бюрократична тяганина, різноманітні трактування, свавілля тощо.

Саме тому потребують негайного адресного застосування і вживання таких неоднозначних понять і значень за змістом і суттю як «земля», «земля та її природні ресурси», «земельна ділянка», «ґрунт» і «ліс», починаючи з Основного закону України, а також конкретизації, корегування і врегулювання механізмів їх вживання у чинних Законах України й нормативно-правових актах.

Поряд із цими вимогами, творці законів зовсім не звертають уваги на факт безпідставного підсилення діючої норми Конституції України (ст.13), де від імені Українського народу права власника основного національного багатства здійснюють органи місцевого самоврядування. В даному випадку вони немовби насміха з Верховної Ради і Президента України – гаранта Конституції…

За таких умов і при передачі їм додаткових повноважень, органи місцевого самоврядування будь-якої області, району, чи села, селища, міста, здійснюючи права такого «загальнонаціонального власника», можуть вирішити від імені Українського народу будь-які питання, наприклад: продати наявні землі, в т.ч. надра, ґрунти, води й ліси разом з повітрям, іншій державі; змінити цільове призначення родючих земель чи проголосити свою незалежність (усілякі "ДНР" і "ЛНР") усупереч іншим нормам Конституції України тощо.

Беручи до уваги те, що унітарність вимагає від усіх громадян України (народу) на загальнодержавному рівні реалізації відкритого, прозорого, невідворотного і повноцінного права своєї власності на землю та її природні ресурси, а не просто – від органів державної влади та органів місцевого самоврядування, як це записано в чинній редакції Конституції України, вкрай необхідно уточнити конституційну норму, – «хто і яким чином здійснює права власника від імені Українського народу». При цьому потребує реального визначення на новій рентній основі вартісної частки нерукотворних природних ресурсів, що має служити на благо всім громадянам України як дохід від основного національного багатства, який не може привласнюватись будь-ким і в будь-який спосіб, чи «проїдатись» як це фактично відбувається тепер. Для цього необхідно запровадити, пропоновані нами, ренто узгоджуючі механізми одержання таких прибутків (особливо на етапі реформування).

Надважливим є те, що не можна путати земельно-територіальний устрій, де основною клітиною виступає стабільна і незмінна територіальна одиниця, на якій проживає і переважно працює певна кількість громадян із надуманим адміністративно-територіальним поділом. Тому вся земельна територія України є цілісною і неподільною (на області, райони), в кордонах якої мають визначаються межі лише земельно-територіальних одиниць (в межах і за межами населеного пункту) базового рівня (хутір (група їх), село, селище, місто чи містечко), громади яких можуть об'єднуватися в адміністративно-територіальні одиниці (ґміна, район, область, Автономна Республіка Крим), а не землі… Там. де мало проживає людей, а велика територія, спрацьовує механізм населення і розвитку за певної фіскальної та іншої політики.

Тому не можна допускати об'єднання землі та її природних ресурсів в адміністративні одиниці. Україна проходила подібну «реформу» в шістдесятих роках минулого століття, коли при укрупненні колгоспів і радгоспів зникли тисячі так званих бригадних (неперспективних) сіл. Доведено, що знелюднення територій протирічить не тільки теоріям – просторової, інституціональної, економічної, але й досвіду розвинутих країн світу.

Наприклад, Франція десятиліттями зберігає 36 тисяч сільських поселень з окремим самоврядуванням. Ці їх «комуни» стараються розвивати господарство, підприємництво, максимально виробляти і реалізувати готову продукцію, а не продавати земельні ділянки. Відтак повноцінно розпоряджаються місцевим багатством, податками, поважаючи і дотримуючись загальнонаціональних інтересів. У нас же, за проектами адміністративно-територіальної реформи, 10200 сільських рад планують об'єднати у 1200-1500 територіальних громад.

Територія, де немає людей, – це не тільки падіння капіталізації ресурсів сільських територій, але й послаблення національної безпеки держави.

Доконаним фактом і незаперечним аргументом стає необхідність формування знизу передумов якісної і безпечної життєдіяльності громадян на конкретних земельних ділянках, а зверху – гарантування кожному громадянину мати такі реальні передумови.

Тому інститут сильної правової держави вимагає створення в конституційний спосіб у межах існуючої штатної чисельності, пропонованої нами позавідомчої Національної земельної установи (на кшталт Національного банку України), підконтрольної та підзвітної Президентові України і Верховній Раді України (своєрідна Національна земельна комора). Така установа повинна виконувати роль утримувача основного національного багатства, що перебуває під особливою охороною держави (геоінформаційна система, банк даних і реєстраційна система) і бути особливим центральним органом державного управління землею та її природними ресурсами в частині загальнонаціональних інтересів та відігравати інноваційно-інвестиційну роль, пов'язану з раціональним використанням й охороною нашого основного національного багатства.

Беручи до уваги викладене, вважаємо, що передавати будь-які повноваження й будь-кому під виглядом децентралізації влади не можна, недоречно і досить шкідливо до того часу, допоки не будуть узгоджені та конституційно врегульовані пропоновані норми щодо землі та її природних ресурсів – основного національного багатства України

Обґрунтованість та наявний досвід надають нам упевненості, що внісши пропоновані зміни до Конституції України, повноцінно запрацюють також норми першої, другої і третьої статей Основного Закону України.

В порядку інформації.

Ми розробили відповідний законопроект "Про внесення змін до Конституції України щодо землі та її природних ресурсів", але хто із народних обранців буде його супроводжувати, – до цього часу не знаємо…

АКЦЕНТИ

МАТЕМАТИЧНЕ ЗЛО.

Чому Обама носиться з Путіним, а Путін з бомбою...

…Розрив між простором, який ми покинули, і світом, до якого прагнемо, набагато глибший, ніж ми собі уявляємо. Це не відмінності в історії або мові. Йдеться про математичні величини з протилежними знаками.

Ми не можемо собі пояснити: як Путін здатен одночасно присягатися в любові до українців і мріяти про знищення держави Україна? Як, декларуючи рятівну роль "руського міру" для земної цивілізації, його апологети давляться похітливою слиною, фантазуючи про ядерне спопеління Америки?

Нам незрозуміло, як може священик, духовний пастир Всеволод Чаплін радіти тому, що прийде війна? Але, як інакше розуміти слова головного ідеолога РПЦ: "Мир зараз довгим, слава богу, не буде?"

Нам здається, що це блеф. Якийсь неймовірний розіграш, для чогось потрібний Путіну. А росіяни, які думають в унісон з ним, – бідне зомбоване стадо. Можливо, так, а можливо, і ні.

Війна і мир, горе і щастя, справедливість і несправедливість, правда і брехня, добро і зло, – все те, з чим ми стикаємося у нинішньому своєму непростому бутті, – це є базові морально-етичні категорії. А мораль – штука складна і часто непідвласна примітивним тлумаченням.

Французький історик Марк Ферро написав про війну між африканськими бурами і аборигенами з племені коса, що вибухнула через різне розуміння заповіді "не вкради".

Бури звинувачували африканців у глибокій аморальності за те, що ті могли зайти в дім білої людини і винести будь-яку вподобану їм річ, за те, що викрадали у вихідців з Європи худобу. "Ну а як же, – пояснювали здивовані коса, – ви ж, приходячи до нас на бенкети, берете, що хочете із столів, безкоштовно їсте і п'єте. А що стосується худоби, то ми ж вам продавали тільки корів, а за телят, народжених ними, ви не платили".

Як ви здогадалися, справа була не у злодійкуватості коса, а в тому, що вони і європейці жили у різних морально-етичних системах. Це і стало причиною так званої колізії кота Матроскіна (чи вважати телятко Кузю своєю власністю, якщо корову Мурку ти орендував?)

Путін, як той тубілець, вважає моральним вкрасти частину чужої країни, а його народ не бачить у цьому нічого недоброго. Просто тому, що такі його засади.

Нам закинуть: невже ми хочемо виправдати Путіна? Не виправдати. Пояснити.

…У 1982 році відомий російський (а пізніше американський) психолог Володимир Лефевр у своїй книзі "Алгебра совісті" спробував виразити етичні системи різних культур (якщо хочете, цивілізацій) у рівняннях алгебри, де моральні принципи виражені у математичних величинах – позитивних і негативних, ірраціональних і уявних. Де плюс на мінус дає мінус, а мінус на мінус – плюс. Робота ця ще доперебудовна. Але недавня згадка про неї в одному з постів на ФБ змусила повернутися до рівнянь і теорій психолога вже у світлі того, що сьогодні відбувається на нашій землі.

Що ж такого нового відкрив Лефевр?

Поставивши основною задачею ставлення людини до компромісу зі злом, учений побудував гіпотезу про дві світові етичні системи. В одній компроміс добра із злом – це зло, а конфронтація з ним – добро. В іншій компроміс добра із злом – це добро, а конфронтація – зло.

Перша система, як вважає Лефевр, характеризує етичну філософію Західної Європи і США, друга – СРСР (а сьогодні, з упевненістю можна сказати, що і Росії).

Прихильники "Руского миру" та інші ватники упіймають на слові: "Дивіться, ось хто головне джерело конфронтації у світі! Західний світ генерує конфлікти, а російський їх згладжує".

Не поспішайте! Наскільки можна зрозуміти з тексту книги, йдеться про компроміс зі злом усередині себе. І компроміс із злом у Західній моралі неможливий у тому сенсі, що заборонено використовувати інструментарій зла – агресію, ненависть, брехню, насильство – для досягнення блага. Не можна закривати очі на зло "в ім'я добра". Не можна боротися із злом його ж методами.

А в Російській системі цінностей, як стверджує учений, це не лише не заборонено, а навпаки заохочується! У Західній етичній системі мета не виправдовує засоби, а в Російській – виправдовує. (Хоча московська православна пропаганда примудрилася приписати цей принцип єзуїтам).

Першим слідством з цієї формули Лефевр бачить таке: представники західної етичної системи для підвищення свого етичного статусу прагнуть досягти компромісу з конкурентом, а представники східною йдуть з ним на принциповий конфлікт. Тобто Захід – за переговори, Росія – за протистояння.

На заході чим більше ти сумніваєшся в тому, що твій ворог – це втілення зла, тим вище твій етичний статус. У Росії статус високий настільки, наскільки багато ти бачиш зла у своєму опонентові.

Герой Західної цивілізації – це той, хто говорить собі: "Хоча це дуже важко, але я маю простягнути руку цій людині, інакше я впаду у власних очах".

Герой Російської системи цінностей – той, хто говорить собі: "Хоча це важко, але я маю протиставити себе цій людині, інакше я впаду у власних очах".

Це допомагає зрозуміти, чому на заході так цінується моральна аксіома, що приписується Вольтеру, про готовність померти за право іншої людини говорити те, з чим ви ніколи не зможете погодитися. І чому в Росії не зрозуміли і висміяли Толстого, який сповідував принцип непротивлення злу насильством.

Не Толстой, а "народ", який вимагає страти для Бухаріна і Рикова, як і політики пропонує убити усіх українців – ось хто справжній герой російської етичної системи!

Абсолютне добро в російській системі координат – це осідлати для його досягнення абсолютне зло – тобто, розпочати ядерну війну. А Путін, який випромінює цю ідею, – абсолютний герой!

У чому причина такої разючої відмінності? Психолог пояснює її тим, що Західна етична система походить від біблейських заповідей (не убий, не вкради), тобто від системи прямих моральних заборон. А етична система нинішньої Росії побудована на "Моральному кодексі будівельника комунізму", де декларується добро, але зло не заборонене і може бути використане, якщо це необхідно для торжества добра.

…Вони крастимуть, вбиватимуть, бажатимуть дружину ближнього свого і створювати собі кумирів. І все в ім'я добра.

З лефевровської формули можна зробити ще як мінімум два висновки. По-перше, для західної людини навколишній світ позитивний, окрім якоїсь його частини, зосередженої у "країнах-ізгоях", у крайньому випадку, в "імперії зла". Завдання людства тримати це зло у межах Мордора, щоб воно не розповзалося.

Для росіян весь світ навкруги – Зло, і тільки Росія – уособлення добра. Ось чому в Росії стільки ворогів. Ось чому навкруги самі "фаусти"!

Ця ідея барвисто проілюстрована в одному російському молодіжному фантастичному серіалі (що йде, до речі, на центральному українському телеканалі). Там над Москвою стоїть магічний "купол добра", що спирається на кремлівські вежі і захищає від вселенського зла. (І це в нашому ефірі!)

По-друге, американці та європейці розуміють, що зло в цілому неможливо знищити, і доки воно сидить у своєму Мордорі, його не чіпають. Як не чіпали Росію, поки вона не полізла в Україну.

Західний світ злу чинить опір пасивно, наслідуючи тактику "не примножуй зло", за винятком моментів, коли зло починає розповзатися. Тоді його найменш кривавим шляхом намагаються загнати назад, в таку собі Морію.

Росія у боротьбі за своє "добро" обов'язково наступатиме, поки не "освятить" собою весь світ. Чи не згубить його.

Якщо прийняти цю теорію і накласти її на сьогоднішню ситуацію, то можна зрозуміти, чому Обама не дає нам смертоносну зброю. Як істинний герой етичної системи Заходу, він до кінця бачитиме в Путіні угодоздатну сторону. Він не хоче "примножувати зло" новими смертями. Він вважає, що дракона можна перемогти не мечем, а словом, як це зумів зробити Архангел Михаїл.

І, як істинний герой російської системи цінностей, Путін намагається максимально принизити опонента, висміяти його як нездатного тримати зброю. А якщо вийде – поневолити або знищити.

Хто переможе? У сімдесяті-вісімдесяті роки холодної війни слово перемогло атомну бомбу. Слово, яке в СРСР з ненавистю обізвали "пропагандою американського способу життя".

Саме цей "спосіб" досі доводить до істерики згаданого вище Всеволода Чапліна, який вважає, що ніж жити "ситим і спокійним, безпроблемним, комфортним життям, краще, аби була війна".

Хоча. Від початку вісімдесятих багато що змінилося, і Дракон навчився жонглювати словами, перетворюючи їх на порожні оболонки і підміняючи сенси.

І навряд чи ми дізнаємося, чим закінчиться це нове єдиноборство. Якщо Путін програє, він оголосить себе переможцем. Якщо переможуть Обама і Меркель, вони скажуть, що перемогла дружба. Кожен в рамках своєї етичної системи.

Але головне питання для нас – зовсім не в цьому. Важливе інше. В якій системі моральних координат перебуваємо ми, українці, зараз?

Працюючи над книгою, Володимир Лефевр опитав безліч людей – і народжених у США, і вихідців з СРСР.

Питання і відповіді на них дали яскраву картину ставлення до компромісу зі злом у різних системах. Ось деякі з них. "Доктор має приховувати від пацієнта, що той хворий на рак, аби зменшити його страждання" (89 відсотків народжених в СРСР згодні з цим твердженням і тільки 8 відсотків американців). "Хуліган може бути покараний більш суворо, ніж того вимагає закон, якщо це послужить застереженням для інших" (84 відсотка народжених в СРСР сказали "так", і лише 11% американців). "Можна надати неправдиві свідчення в суді, щоб допомогти невинному уникнути в'язниці" (СРСР – 65 відсотків, американці – 19). "Можна показати шпаргалку, щоб допомогти близькому другу на конкурсному іспиті" (СРСР – 62 відсотка США – 8 відсотків).

А тепер подумаємо: як би відповіли ми? І як би вчинили в житті? Невже не врятували б невинного і не покарали б бандита, відпущеного ліберальним судом на свободу? Ось так.

Щоб стати відмінним від путінського стада, потрібно не просто надіти смокінг і заговорити англійською. Потрібно перестати надихатися злом.

Якщо ми прощаємо злочинців, які вчиняють суд Лінча, тільки тому, що ті, кого лінчують, "заслужили", "судді продажні", а лінчувателі – герої, то ми йдемо на компроміс зі злом.

Якщо відстоюємо високу мораль, кидаючи бомби в "содомітів", ми духом з Росії.

Якщо лаємо велику корупцію, але дозволяємо собі брати і красти у дрібницях (чи для "користі справи", як сказав недавно рятувальник МНС, бо держава грошей на бензин не дає, а заправляти пожежні машини потрібно) – якщо ми робимо це, ми живемо в етичній системі совка.

Якщо брешемо народу для того, щоб у безпідставних надіях він легше переносив негаразди – ми путінці.

І якщо ми не навчимося прощати і перемагати словом, якщо (яка свята не стояла б перед нами мета) ми не будемо розбірливими у засобах – ми так ніколи і не зможемо вибратися з-під затхлого ковпака, того самого, що спирається на вежі Кремля.

Євген ЯКУНОВ, Віктор МІШКОВСЬКИЙ, Київ

ПОДРОБИЦІ

Про організоване злочинне угруповання у керівництві ГПУ

Під час обшуку в будинку заступника прокурора Київської області Олександра Корнійця виявлено три повістки з військкомату для його сина. Третя повістка сповіщала, що син прокурора перебуває в розшуку. Насправді молодий чоловік продовжує під час мобілізації "косити від армії" і веде безтурботний спосіб життя.

Ще б пак – адже в його тата виявлено наявність відкритих в різний час близько 80 (вісімдесяти) банківських рахунків. А під заставу свого будинку Корнієць взяв кредит у банку на 800 (вісімсот) тисяч доларів. Сім'я користувалася трьома машинами. Сам прокурор їздив на "Мерседес GL".

Прокурор Олександр Корнієць був запропонований керівництвом ГПУ на підвищення в посаді – прокурором Київської області.

Дружина Корнійця працювала, в порушення закону, у підпорядкуванні свого чоловіка в одній організації: вона – начальник відділу по контролю за оперативною роботою спецпідрозділів СБУ, МВС, ГФС прокуратури Київської області.

Віктор Шокін і Володимир Гузир – якщо ви хоч трохи дорожите репутацією держави та органів прокуратури, то ви негайно подасте рапорти про відставку. Тому що зараз розшифровують і оформляють для передачі в суд записи телефонних розмов і смс Корнійця та Шарапіна, а також членів їх сімей ...

Поінформовані джерела "Цензор.Нет" розповіли шокуючі деталі приголомшливої за напруженням операції із затримання організованого злочинного угруповання в керівництві Генеральної прокуратури.

Треба відзначити, що президент Петро Порошенко, голова СБУ Василь Грицак, перший заступник Генерального прокурора Davit Sakvarelidze тримають розслідування на постійному контролі. Ніхто не дає команди "стоп". Слідчі майже не сплять п'яту добу. Від них вимагають одне – встановити всіх учасників ОЗГ і довести їх до суду.

Учасники розслідування кажуть, що отримали повну підтримку керівництва країни, і завдяки цьому провалилися всі численні спроби закрити справу, включаючи порушення кримінальної справи проти Сакварелідзе і спробу звільнення прокурора і процесуального керівника у справі Віталія Опанасенко. Влада повністю віддає звіт, що спроба сховатися від правосуддя високопоставлених прокурорів у такій справі дискредитує державу.

Прокурор-хабарник Шапакіна вніс заставу в 3,2 мільйона гривень і вже відпущений на свободу з СІЗО СБУ в Аскольдовому провулку.

Цензор.нет

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

ЩО СПІЛЬНОГО У ПОЛЬСЬКИХ РАДИКАЛІВ І ГІРКІНА?

Останнім часом на півдні Польщі зруйновано відразу кілька місць пам'яті українців, які загинули в середині XX століття. Йдеться про пам'ятники чи надмогильні плити з українськими символами, де поховані вояки УПА чи цивільні особи української національності. При цьому вандали особливо не приховують своє ксенофобське ставлення до українців, розміщуючи в Інтернеті відео та фото процесу знищення пам'ятників. Наруга над місцями пам'яті загиблих, навіть ворогів, у жодному цивілізованому суспільстві ніколи не сприймалася і не може сприйматися нормально.

В інтерв'ю Укрінформу голова Об'єднання українців у Польщі Петро ТИМА намагається пояснити причину різкого зростання агресії до українців і українських місць пам'яті, проводячи паралелі між минулим і сучасним.

– Пане голово, упродовж останніх місяців у Польщі спостерігався сплеск провокативних дій, спрямованих проти українців. Зокрема, у травні під час матчу Україна-Польща з регбі в Любліні вивішено банер з відверто антиукраїнським написом, на півдні Польщі знищено відразу декілька поховань українців, зокрема пам'ятників воякам УПА. Як це можна пояснити?

– Не є таємницею, що в Польщі завжди були антиукраїнські сили. Вони були у міжвоєнний період, в період існування комуністичної Польщі і є дуже активними зараз – в часи демократичної Польщі. У певний період часу вони були маргінальними. Натомість зараз спостерігається активність сил, які прямо чи опосередковано пов'язані з Росією. Зокрема, це представники націоналістичної сили "Фаланга", яка виступає не лише проти України, але й проти ЄС, американської присутності в Європі, підтримує так звану Новоросію. Є також партія лівого спрямування "Зміна", яка намагається вийти на політичну сцену Польщі, збираючи всі маргінальні сили різних ідейних течій – від колишніх комуністів і функціонерів Служби безпеки до право-радикалів Табору великої Польщі й антиглобалістів. Вони вибудовують свої структури в регіонах, ведуть видавничу роботу і намагаються викликати різні настрої у польському суспільстві – анти-ліберальні й анти-капіталістичні, а також антиєвропейські й антиукраїнські.

– Наскільки антиукраїнські настрої можуть закріпитися й посилитися в польському суспільстві?

– Президентська виборча кампанія показала, що Польща не є країною сонної демократії. Поява так званих антисистемних структур й антисистемних політиків як Павел Кукіз (колишній рок-музикант. – **Ред.**), яким ще рік тому ніхто не дав би не те що 20 відсотків, а навіть 3-х, показує, що у вкрай несприятливих політичних чи економічних кризових умовах такого роду сили можуть почати відігравати певну роль у Польщі. Деякі з них, як партія "Зміна", мають для цього відповідні ресурси. Вони мають якісний сайт, у них є кошти на видавничу діяльність, створення аналітичних центрів.

Наведу приклад. В історії Польщі була партія "Самооборона", яку очолював Анджей Леппер. У певний період ним нехтували політики і ЗМІ, але згодом він усе ж став віце-прем'єром. Не можна заздалегідь говорити, що певні організації є маргінальними і вони ніколи не впливатимуть на політику. Серед людей з антиукраїнськими поглядами є особи, які були депутатами Сейму, Європарламенту, міністрами в уряді, у них є не лише електоральна база, але й певні навики функціонування у політиці. За сприятливої кон'юнктури вони можуть впливати не лише на думку своїх найближчих прихильників, але й на польське суспільство.

Після подій у Грушовичах (знищення монумента воякам УПА у травні на півдні РП. – **Авт.**) ми звернулися до глави МВС Польщі із запитанням: чому в результаті кількох випадків знищення українських місць пам'яті поліція не може встановити зловмисників? У той же час, я за чотири години пошуків в Інтернеті виявив кілька постів, у яких вказано, хто це міг зробити: хтось пише, що це – "наші хлопці", а хтось конкретно називає прізвища. Ці факти треба перевірити, натомість державний апарат дуже неповоротний у таких темах. На різних рівнях до усіх цих фактів підходять легковажно, а потім маємо такі сумні наслідки.

– Чи з наближенням чергової річниці Волинської трагедії знову можна говорити про використання історії в антиукраїнській кампанії?

– Так. Це вже відбувається. Наприклад, на знищеному пам'ятнику УПА в Грушовичах з'являється запис – "Геноцид Волині й Донбасу. Не забудемо". Не один польський аналітик стверджує, що в цьому видно чітку організацію: хтось намагається поставити знак рівності між Волинню і ситуацією в Донбасі, вживаючи слова «українські карателі», «фашисти» тощо. Думаю, що ця тема знову з'явиться. Зрештою, на одному з російських телеканалів темі Волині нещодавно було присвячено чотири години ефіру – понад годинний документальний фільм, а потім дискусія в студії. Це все невипадково.

– Тобто Росія дуже вміло розігрує цю карту?

– Так. Це добре видно, якщо відвідати сайти вищезгаданої партії "Зміна" чи праворадикальних партій. Риторика і схеми запускаються такі самі. Крім того, з'являється пропаганда, магія великих чисел: говорять про 200, 250 тисяч польських жертв від рук УПА. Ця цифра постійно зростає. Крім того, відбувається підміна понять: проштовхуються думки, що, мовляв, не було жодних жестів примирення з української сторони, Україна нібито заперечує, що це був злочин, не видаються у Польщі книги на цю тему, а польські політичні еліти, які підтримують Україну, заперечують геноцид тощо.

Зараз спостерігається спроба подальшої поляризації суспільства і твердження, що, мовляв, доктрина Єжи Гедройця (активний прихильник українсько-польського примирення XX століття. – **Авт.**) передбачала угоду Польщі з Україною проти Росії, а тому польські еліти забувають про Волинь. Антиукраїнські сили Польщі намагаються нав'язати думку, що в національних інтересах Польщі є відмежування Польщі від України і потреба поставити Україну на коліна.

– Відомо, кому це може бути вигідно...

– Так, лише у частини польських політиків негативне ставлення до України викликано якимись сімейними переказами про волинський злочин. Натомість у Польщі є політичні, квазі-політичні та громадські структури, які прямо виконують російське замовлення. Історія тут є дуже вдалим приводом.

– Деякі польські організації та особи погрожують подати на вас до суду за те, що ви звинувачуєте їх у співпраці з росіянами...

– Так, в одному з інтерв'ю я сказав про те, що не є таємницею. Польські журналісти про це вже писали. Йдеться про участь польських праворадикальних організацій у так званих військових слов'янських таборах біля Санкт-Петербурга.

У польському сегменті Фейсбуку є група "Російська п'ята колона в Польщі", яка висвітлює діяльність проросійських політиків із різних партій, парамілітарних організацій Польщі чи інших структур, що на певних рівнях співпрацюють, наприклад з міністерством оборони Польщі. Якщо б я говорив про це загально, то на це ніхто не звернув би уваги. Однак я назвав конкретні організації, сайт дає конкретні імена. Тут виникає питання: якщо людина, яка організувала реконструкцію Волинського злочину в

Зруйнований пам'ятник воїнам УПА (Польща)

місті Радимно поблизу Перемишля (в 2013 році. – **Авт.**), і брала участь в історичних реконструкціях в Калінінградській області поруч з Ігорем Гіркіним (колишній ватажок "ДНР". – **Ред.**), і ця ж людина возила групу російських тележурналістів на кладовище у Грушовичі, то виникає питання: звідки в людини такі контакти? Він говорить патріотичні слова, згадує польський національний інтерес, зрештою одна зі структур, в якій він бере участь називається називається "Патріотичний Перемишль". Але вони своїми діями виконують замовлення Росії.

– Давайте дещо змінимо тему. Яким чином обрання президентом Польщі Анджея Дуди, може вплинути на українсько-польські відносини?

– Зараз складно сказати, тому що маємо перехідний момент зміни президентів. Чинний президент ще не склав своїх повноважень. По-друге, результати парламентських виборів восени цього року все більше стають загадкою. Ще недавно можна було уявити, що може бути перемога однієї чи іншої партії – "Громадянської Платформи" або "Права і Справедливості", які самостійно чи у співпраці з якоюсь меншою партією створять коаліцію. Але зараз великим знаком запитання є Кукіз, адже не знаємо, хто буде в оточенні цього політика, який напрямок, для прикладу, у закордонній політиці обере ця сила. Також не відомо, що станеться з лівими. З появою руху Кукіза й іншими процесами на польській політичній сцені, ніхто не може сказати, якою буде коаліція чи уряд.

Юрій БАНАХЕВИЧ,
Варшава

НА ПУЛЬСІ

ТУРЕЧЧИНА МАЄ ПРИЄДНАТИСЯ ДО САНКЦІЙ ЩОДО РФ

Росія "думала", що доповідь Туреччини про окупований Крим захистить її інтереси, вважає Мустафа Джемілєв. Однак позиція Анкари приголомшила Москву

Лідер кримських татар переконаний, що Туреччина повинна більш активно боротися за порятунок Криму від анексії.

Народний депутат від "Блоку Петра Порошенка", уповноважений Президента у справах кримськотатарського народу Мустафа Джемілєв закликає Туреччину приєднатися до міжнародних санкцій проти Російської Федерації, запроваджених через окупацію Криму.

Як повідомили УНІАН у прес-службі партії "Блок Петра Порошенка", Джемілєв у коментарі турецькому виданню Anadolu ajansi сказав, що ядерна зброя, яка доставлена в Крим, у першу чергу буде спрямована в бік Туреччини.

Лідер кримських татар переконаний, що Туреччина повинна більш активно боротися за порятунок Криму від анексії.

«Ми хочемо, щоб Туреччина, як і країни ЄС, приєдналася до санкцій, але розуміємо і становище Анкари, в якої є свої торговельні та енергетичні інтереси з Росією. Я вже говорив з паном президентом Туреччини Реджепом Тайїпом Ердоганом про те, що Туреччина може надати допомогу у звільненні деяких осіб у Криму, в тому числі і кримських татар. Але ніщо не може бути зроблено для захисту національних прав і прав людини, тому що у кримських татар не може бути спільного майбутнього з Росією», – підкреслив депутат.

Джемілєв переконаний у тому, що доповідь неофіційної турецької делегації, що вирушила до Криму на чолі з професором Зафером Ускюлем для розслідування випадків порушення прав кримських татар, підвищила авторитет Туреччини.

«Росіяни, які вважали, що доповідь Туреччини, яка не брала участь в санкціях проти Росії, буде на їхню користь, були шоковані. До цього вони нікого не підпускали до регіону. Росія «думала», що доповідь Туреччини буде захищати її інтереси, оскільки Анкара не ввела проти неї санкції. Якщо б у турецької делегації було більше часу, вона написала б більше. Це дуже хороша доповідь, яка підвищила авторитет Туреччини і мала велику користь для міжнародного співтовариства», – сказав Джемілєв.

Уповноважений президента у справах кримськотатарського народу вважає, що накладені Заходом на Росію санкції будуть ефективними. «Я переконаний в тому, що санкції відіграють велику роль. Ми були змушені чекати 10 років після того, як у 1979 році проти Росії, яка вдерлася до Афганістану, були введені санкції. Якщо доведеться чекати ще 10 років, це буде катастрофою. Сподіваємося, що все завершиться набагато раніше в динамічному темпі. І я не думаю, що це питання знайде своє вирішення до тих пір, поки президент Росії Володимир Путін буде перебувати при владі. Якщо санкції будуть на належному рівні, росіяни обов'язково відчують їхній вплив», – наголосив Джемілєв.

Як відомо, Парламентська асамблея ОБСЄ, яка проходила 5–9 липня в Гельсінкі (Фінляндія), визнала дії Росії військовою агресією проти України.

"Парламентська асамблея ОБСЄ заявляє, що референдум, проведений 16 березня 2014 року в Автономній Республіці Крим і місті Севастополі, не має юридичної сили, повторює свій заклик до Російської Федерації анулювати незаконну анексію цього регіону і закликає держави-учасники утримуватися від будь-яких дій чи контактів, які могли б бути витлумачені як визнання незаконної анексії Автономної республіки Крим та міста Севастополя", – наголошується в резолюції.

Парламентарі країн ОБСЄ засуджують погіршення становища в галузі прав людини в Криму і Севастополі, включаючи залякування, переслідування та дискримінацію кримських татар та етнічних українців, порушення свободи віросповідання та свободи засобів масової інформації, зокрема цензуру і закриття незалежних ЗМІ, зокрема телекомпанії ATR.

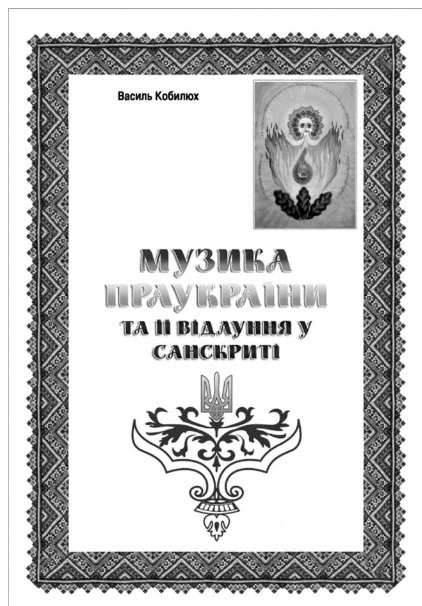
ОСОБЛИВИЙ ПОГЛЯД

Василь КОБИЛЮХ: «САНСКРИТ – КЛЮЧ ДО ВИВЧЕННЯ ІСТОРІЇ, КУЛЬТУРИ І МОВИ УКРАЇНИ»

Лариса ГРОМАДСЬКА

Нещодавно побачила світ нова праця Василя Кобилюха «Музика Праукраїни та її відлуння у санскриті». А 12 червня Василе Олексійовичу виповнилося 80 років. Природа обдарувала цього напрочуд талановитого українця мудрістю і філософським мисленням, щедрістю душі і великими знаннями. Василь Кобилюх — лікар-терапевт вищої категорії, санскритолог, дослідник, філолог-мовознавець, поет.

Народився він у мальовничому селі Журавники, що на Львівщині. 1953 року закінчив Львівську фельдшерсько-акушерську школу. За направленням державних органів охорони здоров'я працював у селі.

1958 року став студентом українського відділення філологічного факультету Львівського університету. Знання санскриту вдосконалював із першого курсу, коли на нього звернув увагу доцент Петро Коструба. На п'ятому курсі написав дипломну роботу «Українська мова і санскрит». Проте через заходи, вжиті парткомом і КДБ, Кобилюха не допустили до захисту, виключили з університету.

1967 року Василь Кобилюх закінчив Львівський медичний інститут (нині Львівський національний медичний університет імені Данила Галицького). Працював у Городку Львівської області лікарем-терапевтом. Одночасно викладав німецьку мову у вечірній школі. 15 червня 1968 року в районній газеті «Серп і молот», що видавалася в Городку, було надруковано вірші Кобилюха «Гуцульське сяйво», «Спокій» та «Надвечір'я», за що звільнили літературного працівника газети.

Після одруження у 1969 році Василь Олексійович переїхав на роботу до Львова. Працюючи терапевтом, Кобилюх санскрит не полишив: вечорами та ночами, у вихідні та під час відпусток здійснював санскритологічні дослідження, розвідки з історії мови, порівняльного мовознавства й історії. І тільки 1997 року (через 34 роки після написання) захистив роботу "Українська мова і санскрит" та отримав диплом про закінчення Львівського університету. Брав участь у створенні «Орфографічного словника українських медичних термінів» (Львів, 1993 рік, на 33 тис. слів) і двотомного «Українсько-латинсько-англійського медичного тлумачного словника» (Львів, 1995 рік, на 33 тис. слів), «Українсько-латинсько-англійського медичного енциклопедичного словника у 4 томах» (Київ, 2012 (Т.1) на 52 тис. мед. термінів із 36 основних спеціальностей). Автор численних публікацій в українських («Дзвін», «Мандрівець», «Ґреґіт», «Гражда», «Український світ» та ін.) та зарубіжних журналах, а також у періодичній пресі («Народний лікар України», «Літературний Львів», «Літературна Україна», «Столиця», «Слово Просвіти», «За вільну Україну», «Українське слово»).

Автор поетичної збірки «Прийшла до мене Україна», яка складається з трьох частин: «Прийшла до мене Україна», «З коханням живе Україна», «Все найкраще дітям».

Василь Кобилюх вивчав життя і творчість великих українців, називаючи їх «суцвіттям української духовної величі», зокрема Івана Франка, Лесі Українки, Григорія Сковороди, Олександра Кошиця, композиторів Миколи Лисенка і Максима Березовського, Марусі Чурай, княгині Кунгути (дружини чеського короля у XIII ст., яку знала вся Європа), Івана Гончара… За допомогою санскриту мовознавець досліджує прадавню медицину, астрономію, найдавніші вірування українців, історію і культуру України, походження українських слів…

Василь Кобилюх – автор книг «Українські козацькі назви у санскриті» (2003), «167 синонімічних назв Землі у санскриті (2009), «Душа Японії: айни очима українця і санскриту» (2010), «Праукраїна і Санскрит» (2011).

А напередодні 80-річного ювілею вийшло нове велике дослідження вченого «Музика Праукраїни та її відлуння у санскриті» (2015), яку він присвятив знаменитій українській поетесі та композиторці XVII ст. Марусі Чурай, яка прославила козацьку Україну піснями. У книзі санскритолога зібрано багатий матеріал на основі археологічних знахідок, досліджень, тлумачень із санскриту про українську пісню і відомих співаків, музику і музичні інструменти, а також про народних співців української історії – кобзарів.

У своїх працях вчений доводить, що українська мова формувалася у X–IV тисячоліттях до нашої ери. Тому походження найважливіших слів варто шукати саме у санскриті, а не у німецькій, турецькій, грецькій чи інших мовах світу, які виникли значно пізніше. Найбільшим свідченням того, що праукраїнська мова поширилася по всій земній кулі, є топоніми (які у нас постійно намагаються підмінити!), гідроніми, корінні слова, які збереглися і до сьогодні. Досліджуючи санскрит, Василь Олексійович доводить, що найдавніші відомості з історії нашого народу сягають давнини в 150 тисяч років! Автор описує найважливіші історико-археологічні відомості про Атлантиду і нашу Праукраїнську державу, про її наукові досягнення у вивченні математики, географії, мовознавства, хімії, філософії, релігії, садівництва, мореплавства, астрономії, рільництва тощо. «У VI тис. до н. е. наш народ уже вживав слова козацькогоназивництва… булава, отаман, гетьман, шабля, кіш, чета, козак», – пояснює дослідник.

Пан Василь стверджує, що Атлантида, яку вчені шукають понад 100 років, – це Карпати і Подільські висоти, які не поглинув потоп. Українські колискові, обрядові пісні сягають давнини щонайменше 40 тисяч років! Єгипетські піраміди – вторинне явище; у Криму і Сербії є піраміди, збудовані раніше. Він розповідає про лікувальну силу санскриту – найдосконалішої, гармонійної первісної мови.

«Наші предки жили у непорушному єдиномовному просторі до 375 року н.е. – першої навали монголо-китайців, котрі знищили Середньоазійські праукраїнські держави – Кушанію, Бактрію, Хорезм тощо, зменшили панування українського слова та праукраїнців у 40 разів порівняно з кордонами сучасної України. Саме тоді наші предки втратили зв'язок з Індією, забули про нашу прамову-санскрит, бо залишилися без учителів – брахманів – провідників до Всевишнього, до найсвятішої ідеї нації – Незалежності. А все тому, що обірвався зв'язок поколінь. Українська праісторія без підтвердження у санскриті – не історія, нею будь-хто може маніпулювати», – говорить Василь Олексійович, який через санскрит знайшов ключ до вивчення історії і мови України.

Можливість протистояти занепаду і бездуховності, спричинених глобалізацією, Василь Кобилюх бачить у законах та заповідях нашого народу, які введені у найдавніші книги світової мудрості «Рігведі» («Мудрість нащадкам», автор мудрець Агастій), «Самаведі» (наука про народне мистецтво), «Атгарваведі» (тут сказано, що Божу ласку отримує той, хто визнає Його триєдине перебування на Землі, вміє створювати добро й красу для довкілля і навчає того вміння свого ближнього), «Аюрведі» (наука про оздоровлення людини), «Дганурведі» (наука про військову справу), «Чапаведі» (наука про зброю, догляд за нею, її виготовлення), «Брахмаведі» (наука про пізнання світового Духу через високу розумову духовність кожної особистості).

«Територія України, окрім того, що стала колискою культури людства, є ще й розумовою інстанцією Планети. Українці проявили себе у різних сферах: від рільництва до розщеплення атома (Іван Іваненко) і винаходу комп'ютера (Михайло Кравчук)... Вже 25 тис. років тому наші предки їздили на возах, запряжених волами, по всій Європі. У 5508 році праукраїнці замінили календар за місячним циклом на новий – Трипільський – за сонячним циклом, за яким жили до прийняття християнства (цей календар й досі діючий в Ірані). На той час учені нашої землі вже мали астрономічні обсерваторії, знали математику і зуміли обчислити орбіту Землі та Місяця з точністю до 0,4 секунди, назвали знаки Зодіаку... Українці неодноразово рятували, часто й ціною своєї крові, Європу від татаро-монгольської навали, від турецької неволі і комуністичної «всесвітньої» революційної асиміляції, – розповідає вчений Василь Кобилюх. – Відтак, місія українців – зберегти все найсвятіше: національні символи, традиції, мову й не дозволити чужинцям скупити українські землі. Бо якщо занехаємо це, то завдамо не лише собі, але й людству значної шкоди. Ми не дозволимо ворогам споїти себе алкоголем і притупити розум. Вони намагаються нам втовкмачити, що любов до випивки – це наша давня прикмета. Нічого подібного! Зважте, українські матері ще співають дітям колискові!.. Наша Галина Гнатівна Хоткевич вела у Франції курси, на яких навчала вагітних французженок українських колискових, народних пісень. Ефект був колосальний! Доведено, що слухаючи колискову дитина краще розвивається… Завдяки вивченню санскриту ми пізнаємо краще себе, свій край».

Повернути споконвічні, прадавні назви, наголошує Василь Кобилюх у своїх книгах – вкрай важливо. Санскрит для України, підкреслює дослідник, – «це величаве і світле геніальне минуле української нації, її мови та культури… І тільки санскрит виведе життєпис нашого народу на широкі світові простори, повні світла і свободи».

Фото автора

ПОДІЯ

Пісня для захисників Вітчизни

Цим днями в залі Київської організації Національної спілки композиторів за сприяння Асоціації «Жінки в музиці» відбулася цікава подія.

В Україні проводиться чимало мистецьких заходів, присвячених моральній (і не тільки!) підтримці захисників нашої країни і на передовій, згадаймо хоча б сотні концертів Народної філармонії під керівництвом співачки Руслани Лоцман, і в тилу, де в госпіталях та лікувально-реабілітаційних центрах відновлюють здоров'я поранені бійці наших Збройних сил. Але згаданий концерт-зустріч з пораненими бійцями з Центрального військового госпіталю вирізнявся тим, що це була …сімейна зустріч: зустріч вояків з чотирма поколіннями сімейства видатного борця за свободу, честь і гідність рідного народу, Героя України Василя Стуса. На по сімейному затишному вечорі були

присутні дружина й сестра геніального поета, їх діти, внуки та зовсім ще маленькі правнуки. Чудовим подарунком для мужніх воїнів стало проникливе виконання популярних українських народних пісень та оперних партій з світової класики талановитою представницею Стусової родини – Ганною Карновською, володаркою чудового сопрано, котра приїхала до Києва з Відня (Австрія). Партію на роялі виконав Родіон Ковинев. А презентувала мистецький захід секретар Національної спілки – Леся Олійник. В програмі концерту, тепло прийнятому всіма присутніми, прозвучали золоті перлини з народної пісенної спадщини: «Ой, чий то кінь стоїть», «Ганзя», «Ой, не світи місяченьку», «Лугом іду, коня веду», «Ніч яка місячна», «Ой, поле – поле» та сучасні популярні «Журавлі», «Пісня про рушник» і «Сіла птаха»… а також арії з опер А.Моцарта та Д.Беліні. Вже під час неформального спілкування за солодким столом, який приготувало для наших захисників Стусове сімейство на прохання воїнів Ганна ще раз виконала «Пісню про рушник», яка була дуже емоційно сприйнята нашим воїнством…

Київська спілка готує продовження серії сімейних концертів-зустрічей яскравих представників нашого музичного мистецтва з нашими захисниками, адже саме під час таких зустрічей, як вони самі зізналися: «Ми бачимо тих, хто нас захищає, а вони, захисники Батьківщини, бачать щирі обличчя й очі тих, кого вони захищають ціною свого здоров'я, а часто й самого життя!».

Георгій ЛУК'ЯНЧУК

РЕЗОНАНС

НЕПОКАРАНЕ ЗЛО НАСМІХАЄТЬСЯ З НАС

Тарас МАРУСИК

«…Конституційний Суд України для прийняття рішення за конституційним поданням 57 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) Закону України «Про засади державної мовної політики» від 3 липня 2012 року № 5029-VI на засіданні вирішив продовжити підготовку матеріалів справи до розгляду».

СЕКРЕТАРІАТ КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

МАРУСИКУ Т. П.

Шановний Тарасе Павловичу!

Колективне звернення ряду громадських організацій України щодо надання інформації про розгляд справи за конституційним поданням 57 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) Закону України „Про засади державної мовної політики" від 3 липня 2012 року № 5029-VI за дорученням Голови Конституційного Суду України опрацьовано в Секретаріаті Конституційного Суду України.

Повідомляємо, що розміщення інформації на офіційному веб-сайті Конституційного Суду України здійснюється згідно з законами України «Про Основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007-2015 роки», «Про доступ до публічної інформації», «Про порядок висвітлення діяльності органів державної влади та місцевого самоврядування в Україні у засобах масової інформації», «Про Конституційний Суд України», Регламентом Конституційного Суду України та Положенням про веб-сайт Конституційного Суду України.

Відповідно до статті 150 Конституції України та правової позиції Конституційного Суду України, викладеної, зокрема, у рішеннях від 14 листопада 2001 року № 15-рп/2001, від 12 липня 2011 року № 8-рп/2011, юрисдикція Конституційного Суду України поширюється лише на чинні правові акти (їх окремі положення).

З огляду на те, що Верховна Рада України 23 лютого 2014 року ухвалила проект Закону України «Про визнання таким, що втратив чинність, Закону України «Про засади державної мовної політики» від 29 грудня 2012 року № 1190, суддя-доповідач у справі за наведеним конституційним поданням звернувся до Верховної Ради України щодо визначення статусу вказаного законопроекту.

У листі за підписом Голови Верховної Ради України Турчинова О.В. (вх. № 2/2496 від 24 листопада 2014 року) повідомлялося, що прийняття Закону України «Про визнання таким, що втратив чинність, Закону України «Про засади державної мовної політики» призвело до загострення соціальної напруги та створило умови для політичних спекуляцій. Також зазначалося, що 4 березня 2014 року народні депутати України ініціювали питання про утворення Верховною Радою України Тимчасової спеціальної комісії з підготовки проекту закону про розвиток і застосування мов в Україні згідно зі статтею 92 Конституції України. Відповідна постанова Верховної Ради України (№ 851-VII) була прийнята 4 березня 2014 року. З цих підстав оформлення законопроекту № 1190 було зупинено. Крім того, суддю-доповідача у справі повідомлено, що законопроект, напрацьований Тимчасовою спеціальною комісією, Верховна Рада України направила на розгляд до Європейської комісії за демократію через право (Венеціанська комісія).

Відповідно до вимог статті 4 Закону України «Про Конституційний Суд України» діяльність Конституційного Суду України ґрунтується на принципах верховенства права, незалежності, колегіальності, рівноправності суддів, гласності, повного і всебічного розгляду справ та обґрунтованості прийнятих ним рішень. Повний і всебічний розгляд справ забезпечується попередньою підготовкою питань до їх розгляду Конституційним Судом України, необхідними документами та іншими відомостями.

Враховуючи наведене Конституційний Суд України для прийняття рішення за конституційним поданням 57 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) Закону України «Про засади державної мовної політики» від 3 липня 2012 року № 5029-VI на засіданні вирішив продовжити підготовку матеріалів справи до розгляду.

Повідомляємо, що інформація про стан розгляду в Конституційному Суді України зазначеного конституційного подання за депутатським запитом та зверненням у червні 2015 року надавалася народним депутатам України Б.І. Тарасюку та А.Ю. Іллєнку.

Просимо Вас довести зміст цього листа до відома працівників вказаних громадських організацій України.

З повагою
Я. І. ВАСИЛЬКЕВИЧ,
керівник Секретаріату

Наведена цитата – це квінтесенція відповіді, яка має всі ознаки відписки, керівника секретаріату КСУ Я.І.Василькевича, адресованої мені, на звернення низки громадських організацій до голови КСУ Ю.Бауліна з вимогою невідкладно включити питання про розгляд зазначеної справи до порядку денного найближчого пленарного засідання КСУ та призначити день розгляду справи по суті. При цьому співробітник суду спотворив назву конституційного подання 57 народних депутатів України, замінивши слово «невідповідності» словом «відповідності».

У відповіді Я.І.Василькевича, де оприлюднюється інформація про лист Голови ВРУ О.Турчинова від 24.11.2014 р., яким той повідомив, що «прийняття Закону України «Про засади державної мовної політики» призвело до загострення соціальної напруги та створило умови для політичних спекуляцій» – ще одна «неточність». Згадувши про утворення 4 березня 2014 року Тимчасової спеціальної комісії з підготовки проекту закону про розвиток і застосування мов в Україні, співробітник КСУ зробив висновок, що «з цих підстав оформлення законопроекту №1190 було зупинено». Це суперечить фактам. Саме О.Турчинов як тодішній голова Верховної Ради та в.о. президента України не підписав ухвалений парламентом закон.

Ініціюючи утворення згаданої комісії, О.Турчинов вирішив перевести особисту відповідальність у колективну. З огляду на те, що відповідна парламентська постанова визначила термін діяльності комісії до 31 березня 2014 року, відбулося три її засідання – 11, 18 і 25 березня того ж року. Роботу комісії торпедували явні й приховані «регіонали» і нового, і попередніх парламентських «розливів»: Іштван Гайдош, Іван Попеску, Світлана Фабрикант, а також колишній депутат Михайло (Міклош) Товт. Попри гальмування, вдалося зібрати кворум на останньому засіданні, на якому комісія вирішила взяти за основу законопроект «Про порядок застосування мов в Україні», розроблений групою фахівців під керівництвом Л.Кравчука, і відправити його на експертизу Європейської комісії за демократію через право (Венеційської комісії).

І ось тут виникають нові запитання: «А де відповідь цього дорадчого органу Ради Європи з питань конституційного права? Чому про це нічого не згадав керівник секретаріату КСУ Я.І.Василькевич? Чи, може, не було що згадувати, оскільки про це не повідомив О.Турчинов?

У цьому зв'язку варто згадати, що жоден орган, на який відповідно до статті 148 Конституції України покладено функцію формування КСУ, – ні Президент України, ні Верховна Рада України, ні з'їзд суддів України – не виконав постанову ВРУ «Про реагування на факти порушення суддями Конституційного Суду України присяги судді» від 24.02.2014 р. № 775-VII. Президент України, який мав звільнити двох суддів Ю.Бауліна та С.Вдовіченка, залишив обох. З'їзд суддів України не замінив жодного з п'яти суддів – В.Бринцева, М.Гультая, М.Запорожця, О.Сергейчука та Н.Шапталу. Верховна Рада України, щоправда, звільнила чотирьох з п'яти. Одному з них, О.Пасенюку, вдалося оскаржити зазначену постанову, але навіть після досягнення граничного віку (7 липня 2014 року) перебування на державній службі, після чого його звільнення було б справою законодавчої техніки, платники податків продовжують утримувати не лише О.Пасенюка, який не має права працювати (і не працює суддею КСУ), але і його апарат та бензин для службової машини. А це недешево. Лише його зарплата становить близько 15 тисяч гривень.

Наступного дня після пікету Конституційного Суду України 18 червня цього року громадськими організаціями, які підписали звернення до голови КСУ, Ю.Баулін на брифінгу сказав, що «не розглядатиме подання народних депутатів щодо «мовного» закону Колесніченка-Ківалова, поки Верховна Рада та Президент не визначаться щодо нього». І це каже голова надзвичайно важливої гілки судової влади, ніби забувши положення статті 6 Конституції України поділ державної влади в Україні на законодавчу, виконавчу та судову.

16 червня цього року вже колишній Голова Служби безпеки України В.Наливайченко спрямував до Генеральної прокуратури України докази для винесення підозри голові Ю.Бауліну у скоєнні злочину, передбаченого частиною 2 статті 364 Кримінального кодексу України (зловживання службовим становищем), який спричинив тяжкі наслідки – узурпацію влади Віктором Януковичем. Результат – В.Наливайченко позбавився своєї посади, а Ю.Баулін – ні, незважаючи на парламентську постанову.

Непокаране зло насміхається з нас. Поки що насміхається.

НАША МОВА КАЛИНОВА…

ЯК МИ ГОВОРИМО І ПИШЕМО

Неправильно	**Правильно**
Передовий авангард…	Авангард…
Відпуск товарів…	Видача товарів…
Лощина…	Видолинок (виярок, лощовина)…
Торкнувся сну-трави…	Торкнувся сон-трави…
Під час мисливства…	Під час полювання…
Типічні явища…	Типові явища…
Худощавий…	Худорлявий…
Чутке серце…	Чуле серце…
Вибрати депутатів до ради…	Обрати депутатів до ради…
Вижимати соки…	Видавлювати (вичавлювати) соки…
Винудити ворога відступити…	Змусити ворога відступити…
Випустити із пам'яті…	Забути…
Глотала сльози…	Ковтала сльози…
Вільнонайомний…	Вільнонайманий…
Все існуюче залежить…	Усе суще залежить…
Наводяще запитання…	Навідне запитання…
Зараз він живе в місті…	Тепер він живе в місті…
Кидати жребій…	Кидати жереб (жеребок)…
На протязі години…	Протягом години…
Невипадково…	Не випадково…

Підготувала Марія ВОЛОЩАК

Практичні посібники Марії Волощак **«Особливості правопису, відмінювання та походження імен»**, **«Неправильно – правильно. Довідник з українського слововживання»**, **«Збірник мовностилістичних порад лінгвістів, літературознавців, публіцистів»**, **«Складні випадки правопису та відмінювання прізвищ і географічних назв»** можна замовити за тел.: (044)353-19-77, моб.: (095)718-98-00, (068)789-59-12, e-mail: **vmu1972@ukr.net**

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь, головний редактор – Марія Базелюк.

Редакційна колегія Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: ФОП Брацюнь С.І. Філія ГУ по м.Києву та Київській обл. № 10026/0195.
АТ «ОЩАДБАНК». МФО 322669
ЕДРПОУ 2305606776
№26003500849590(UAH)

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9